

Gerzsenyi Sándor

Emlékkönyv

Gerzsenyi Sándor

Emlékkönyv

Karácsonyi versek

Jó Pásztor Alapítvány
Dömsöd, 2020

Szerkesztette: dr. Almási Mihály
Minden jog fenntartva.
© Jó Pásztor Alapítvány, 2020

ISBN 978-963-86931-8-1

Kiadja a Jó Pásztor Alapítvány
Felelős kiadó: dr. Almási Mihály

Tördelés, borítóterv: Papp Szabolcs
Grafikák: Gulyás Boglárka
Nyomás: Mátyus Bt.

ELŐSZÓ

Gerzsenyi Sándor nevét nagy valószínűséggel minden magyar baptista hívő ismeri Magyarországon, de a Trianonban száz éve elcsatolt területeken és a tengeren túl is, Amerikától Ausztráliáig.

2019 nyarán arról beszélgettem vele, hogy milyen verseket gyűjt össze következő kötetébe, amelynek kiadását a Jó Pásztor Alapítvány vállalta. Megegyeztünk abban, hogy karácsonyi versekből válogat, úgy, hogy az ünnepre meg is jelenhessen a könyv. Aztán egyre gyengült és bizony nem érte meg a karácsonyt, 2019. november 30-án búcsúztunk el tőle a Kiskőrösi evangélikus temetőben.

Kézirathagyatékát a Jó Pásztor Alapítványnak adományozta már korábban gondozásra, a maradékot kedves felesége, Marika adta át Sándor halála után. Ebben találtam meg az összeválogatott „Karácsonyi versek” című, mégiscsak elkészült válogatást.

Gerzsenyi Sándor testvér, a baptista lelkipásztor-költő, író emlékére adjuk ki ezt a könyvet. Fogadják szeretettel! Nem áruljuk, de az érdeklődőnek megküldjük. Adományokat szívesen fogadunk a mellékelt csekken.

Megrendelhető:

06-20-886-0845 telefonszámon

vagy e-mailben: jopasztor@baptist.hu

Alapítványunk kegyeleti kötelességének érzi a megjelentetést, némi kibővítéssel, 2020 karácsonyára.

Gerzsenyi Sándor testvért, aki a *Jó Pásztor* irodalmi szerkesztője volt 17 éven át, – ahogy ezt a gyászszertartáson el is

mondtam – alapítványunk saját halottjának tekinti, és a továbbiakban is gondozni fogja hagyatékát.

Az emlékkötetben a karácsonyi verseken kívül életrajz, családtörténet, kitüntetésekről szóló beszámoló, könyveinek ismertetői, fényképek, illusztrációk, grafikák, megemlékezések is találhatóak.

Legyen áldott az emléke, írásai pedig legyenek hasznos eszközök Isten kezében az örömhír, az evangélium megismertetésében.

2020 karácsonyán

Dr. Almási Mihály
lelkipásztor-szerkesztő

I. fejezet
A család

ŐSÖK, CÍMEREK

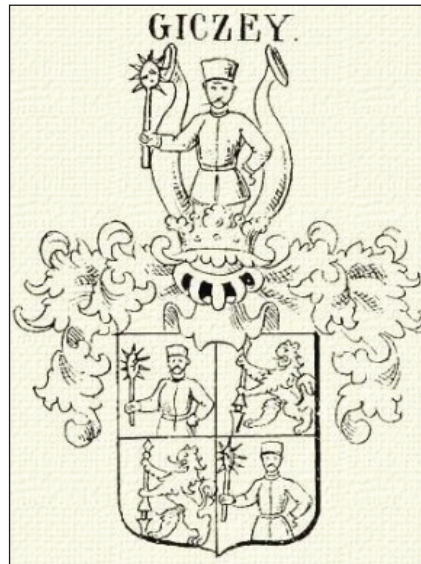
GERZSENYI SÁNDOR baptista lelkipásztor emlékére

Testvérem, Sándor 1933. december 8-án született Noszvajon a Gerzsényi család harmadik – középső – gyermekeként. Volt fivére, nővére, húga és öccse, tehát az akkori idők családmodell-jét követve a Gerzsényi szülőknek öt gyermekük született.

Az első gyermek, László és Sándor is édesapánk útját követve lettek lelkipásztorok.

Érdekes család a miénk! Annak ellenére, hogy egészen édesapánk 1970-ben bekövetkezett haláláig inkább szegény családként éltünk, a fellelt családtörténeti iratok gazdag múltról árulkodnak!

Édesanyánk, Nagy Jolán Nagydoboson született, ez egy kis, földművelésből élő falucska Szabolcs-Szatmár megyében, Mátészalka közelében. Az ő anyai ágú ősei voltak azok a Giczeyek, akiket egy 1734 április havában keltezett nemesi levélben Rákóczi György, Erdély fejedelme „...paraszti és nem nemesi állásából és állapotából, amelyben született, és eddig élt... uralkodói teljhatalmunk folytán ki kell emelni... Erdély és Magyar-

Az ősi Giczey nemesi címér

Az ősi Gerzsényi (Gerseny, Gersényi) nemesi címer

országához csatolt részek... nemesseinek gyülekezetébe. Határozottan kinyilvánítjuk, hogy a mai naptól kezdve az elkövetkezendő időkben... Giczey Györgyöt, valamint összes utódait... a valódi és kétségbevonhatatlan nemesek közé kell sorolni!" E szerint a nemesi levél szerint tehát minden leszármazott, akiket édesanyánk szült, szintén nemesi jogokkal bír. Ez a cím nagyon szép, büszkeséggel is töltött és tölt el minket, de nem jelentett a mindennapi megélhetésben semmi előnyt!

Édesapánk, Gerzsényi Albert, aki 1900. augusztus 11-én született, szintén egy szegény sorsú földműves család egyik tagja volt. Huszonhat éves koráig – 6 elemi iskolával – jómódú nagygazdáknál dolgozott napszámosként, és akkor küldte be a rákoscsabai gyülekezet szemináriumába, és magyarországi második generációs baptista lelkipásztor lett.

A ma élő Gerzsényi családtagok kezdtek kutatni a család származása után, és apai ágon is érdekes felmenőkre leltek! Egy régi monográfia szerint a Gerzsényiek Gerzsényőről (Kirsánóról) származnak, itt voltak birtokosok. Egy neves etimológus szerint a személynév eredete 1211-re vezethető vissza. Az ősök között volt, aki királyi szolgálatban tevékenykedett, volt, aki szolgabíró volt, voltak köztük középbirtokosok, és végül annyi generáción keresztül osztódott az ősi birtok, hogy 1900-ra semmi nem maradt édesapánk szüleinek!

Sándor testvérem a család eredetét megismerve sokszor viccesen nevezte meg magát Nemes és Nemzetes Gerzonovay

Gerzonfalvy Gerzsenyi Sándornak, és így mutatkozott be barátainak.

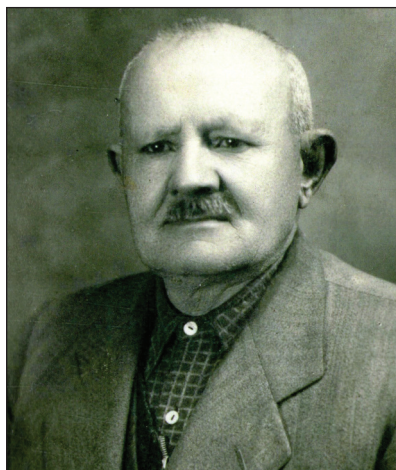
A nemesi múlt a családban a tisztesség és a becsületesség formájában maradt fent, és ennek lett folytatása a szolgálat iránti vágy, ahol a három Gerzsenyi – Albert, az apa, és két fia: László és Sándor – baptista lelkipásztorként éltek le életüket.

Írta:

Dr. Gerzsenyi Albert

*a legkisebb Gerzsenyi, aki nem lelkipásztorként,
hanem építészként folytatja az ősök hagyatékát*

NÉHÁNY FÉNYKÉP*

A XVIII. század utolsó előtti évtizedében született **Nagy Sándor és Nagy Sándorné (Boros Jolán)**.

Ők voltak a mi drága nagyszüleink. Nagypánk foglalkozása csizmadiamester (nem cipész, nem suszter, hanem meszterember). Nagydoboson éltek, ott születtek, ott vannak eltemetve. A kislány, aki nagymama mellett áll karikával a kezében, ő az én édesanyám: Nagy Jolánka. „Hajas Jolánka” volt a beceneve, mivel hosszú, dús copfja leért a térdhajlatáig.

Nagypaék tehát Nagydoboson éltek, mi pedig abban az időben Noszvajon, ahol édesapánk lelkipásztorkodott. Szüleink időnként elvittek bennünket vonaton Nagydobosra.

Hárman voltunk gyerekek az idő tájt: Laci (1931), Jolika (1932) és Sanyi (1933). Nagydobosig mintegy 160 kilométert

* A képek és a szöveg Gerzsenyi Sándor családi tablóból valók.

kellott megtenni. Nekünk azonban úgy tűnt, hogy nagyszüleink valahol a „világ végén” laknak.

Nagypapa cipésműhelye számomra a titkok birodalma volt. Tanítgatott a kis használati eszközök nevére. Ilyenekre emlékszem: „bnankli”, „rádi” stb. Amikor ráunt a gyerekzsivalyra, kizavart bennünket az udvarra, mi pedig rohanás, ki a kertbe. Ott volt ugyanis a méhészet. Féltünk ugyan a szúrásoktól, de játék közben az érőfélben lévő gyümölcsöket kóstolgattuk. Nagypapák háza mintegy kétszáz méterre lehetett az vasúttól. Mindig hangos ujjongással köszöntöttük az esedékes vonatot.

Gerzsenyi Albert szül. Pátroha – 1900. 08. 11. és **Gerzsenyi Albertné Nagy Jolán** szül. Nagydobos – 1910. 07. 01.

Albert egy szegény (pátrohai) földművescsalád egyik fiúgyermeké volt. Ismert tény volt abból az időből, hogy a nincstelen

falusi fiatalok „summás”-ként járták az országot, és a módosabb gazdáknál kerestek munkalehetőséget, megélhetést. Így került édesapám Rákoscsabára, ahol egy baptista hívő családnál talált munkát. Tóth József volt a befogadó. Albert hamarosan „megtért”, bemerítkezett, és a növekvő gyülekezet biztatására jelentkezett a budapesti Baptista Teológiai Szemináriumba. Négy évig tanult, lelkészi oklevelet szerzett, baptista lelkipásztorként szolgált egész élete során.

Jolánka (az én édesanyám) átadott életű, hűséges segítőtársa volt. Utánam öt évre született Katalin húgom, majd énutánam 21 évvel született Albert öcsém.

Mint újabb vallási közösség, a baptista felekezet a „megtúrt” (de üldözött) felekezetek egyikének számított. Az azonban nem fordult elő, hogy szűkölködnünk is kellett volna valaha is. Tanítottak bennünket, hárman diplomások lettünk.

Együtt a Gerzsényi család

Ez a kép Gyulán készült, a családukat ábrázolja, még a jóval fiatalabb korú Albert nélkül. Gerzsényi Albert családfő ekkortájt kb. ötvenéves korában.

A háború után vagyunk, folyik az ország újjáépítése. A hattagú család kenyérgondját úgy enyhítjük, hogy rengeteget dolgozunk, édesapánk aratást vállal vagy feles-harmados kertművelést, a két

szeminarista fiú pedig (Laci és Sanyi) cséplőgépnél robotol vagy bolgárkertészeknél napszámoskodik.

Újdiplomásként László Újfehértón kezd lelkészkedni, én pedig Orgoványon és környékén szolgállok. Egyre ritkábban jön össze a teljes család. Jolika orvosi asszisztensnek tanul. Katikából pedig csecsemőgondozó nővér lesz. A szülők pedig az ideológiai hátteret, vagy ahogy mi mondani szoktuk, az imahátteret biztosítják a négy gyerek mögött.

Családi találkozó Pécelen

Időpont: a hetvenes évek vége felé. A szakállas én vagyok, jobbjomon Marikával. Tőlem bal kézre Károly sógor, előttünk ül az ő felesége: Katika. A bal oldal hátsó embere László bátyám, jobbján (Udvarnoki) Mária, a feleség. A kis csoport legmagasabb tagja Albert (Öcsinek becézzük), őmellelte áll a felesége: (Nagy) Klárika. Őelőtte Jolika ül, ölében Alberték első gyermekével, Juditkával.

Legalul középen pedig a drága tyúkanyó. Édesanyánk. Mi őt holta napjáig anyukának neveztük. Édesapánkat pedig apukának. Ez a tény jelzi a családi kapcsolat mélységét és melegségét, valamint az összetartozás biblikus meghittségét és eltéphetetlenségét.

Albert nagypapa halála után két évvel (1972-ben) a nagymamit el kellett hozni hozzánk Nagydobosról Rákospalotára, mert nagyon beteges lett, sokszor összeesett a kertben, csak Albert talált rá, amikor hazament az iskolából.

Albert akkor járt a mátyásfalvi gimnázium negyedik osztályába. Nem mondhatjuk, hogy könnyű volt anyukának a változás, pedig ő is igyekezett beépülni a családba, és mi is kényeztettük.

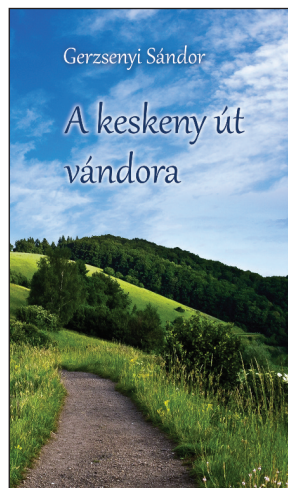
GERZSENYI SÁNDOR ÖNÉLETRAJZA

Sándor utolsó kötete 2018-ban jelent meg „A keskeny út vándora” címmel. Ebben az előszó egy önéletrajz (a *Jó Pásztor* 2020. január–márciusi számában is közöltük). – A szerk.

Olyan családba születtem, ahol szüleim már rajta jártak a keskeny úton. Édesapám baptista lelkipásztor volt, édesanyám pedig egy nagyon buzgó, átadott életű pásztorfeleség. Öt gyermekük (mi sem természetesebb ennél!) szintén az ő hitvallásuk szerint szocializálódtunk, hívő családban, buzgó hívő gyülekezetben.

Nekem ráadásul még az is megadatott, hogy katolikus elemi iskolába járhattam. Az imaházzal szemben volt ez az iskola, melynek egy terme egyúttal kápolnaként is működött. Oda járt át a szomszédos településről a plébános, hogy vasárnaponként és egyházi ünnepnapokon misézzen. Természetes volt, hogy a ministránsok azok a kis elemisták voltak, akik a legkeresztényibb módon beszéltek és viselkedtek. Emlékszem, én is ministráltam. Amikor eljött az ideje a miserendben, finoman megráztam a csengőt, mise előtt és után szépen keresztet vettem, és mondtam a kötelező imaszavakat és -mondatokat.

Odahaza nálunk a legtermészetesebb volt, hogy családi áhítattal kezdtük a napokat. Énekeltünk, ígét olvastunk, megbeszéltük az üzenetet, majd egyenként imádkoztunk. Gyakran előfordult, hogy apuka elővette a hegedűjét, és közismert éne-

keket játszott, mi pedig tapsolva, kacarászva énekeltünk torunk szakadtából.

Nem voltam megkeresztelve, természetesen, de otthon sokszor megbeszéltük, hogy ha eljön az ideje, én is fogom kérni a bemerítésemet. De addig folyamatosan rajta kell maradnom a „keskeny úton”. Tudtam, mi az: bibliai tanítás szerint élni, s ha mégis botladozom, bűnbánatot tartani, bocsánatot kérni és haladni tovább az úton. – Az ottani gyülekezetben (Noszvaj) már kiskoromban aranymondásokat, verseket mondtam a testvérek előtt, nagy bátorsággal szavaltam. Legtöbbször édesanyánk írt nekünk rövid versikéket, és mi az örömmel hallgató testvériség előtt elmondtuk az „üzenetet”. Később rátértünk az ifjúsági újság, a *Hajnalcsillag* aranyos és szeretett verseire.

Bizonyára ez lehetett a gyökere költői mivoltomnak. Egyszer aztán, még iskolás sem voltam, „írtam” én is egy köszöntőverset. A szomszédban laktak Lakatos bácsiék, ő diakónus volt. Nagyon szerettem náluk lenni a hatalmas gazdasági udvarban, amely igazi „állatkert” volt számomra. Lovak, tehén, kisboci, disznó és futkosó malacok, mindenféle baromficsapatok, szalmakazal, szénadomb. Az állatok elfogadtak barátjuknak. Én pedig őket.

Egyik Sándor-napon aztán nekifogtam és „gyártottam” egy köszöntőverset. Édesanyám egyik receptes irkájának a belső borítójára leírva találtam rá, nagy öröömömré, teológus koromban. Megosztom kedves olvasóimmal:

*Egy csepp tinta cseppent
A cipőm orrára.
Én is megérkeztem
Sándor névnapjára.*

*Sándor bácsi messze-
Földön híres gazda.
Úgy látom, a kertben
Nincsen egy szál gazja.*

*Zörgetik a ládát,
Pénzt akarnak adni,
De a pénzesláda
Nem akar kinyílni.*

*De Sándor névnapján
Én nem pénzért jöttem,
Csak azért, hogy Sándor
Bácsit felköszöntsem.*

(Noszvaj, 1938. március 18.)

A megtérésemre, bemerítkezésemre Gyulán került sor, annak a Körösnek a vizében, melyben Kornya Mihály is bemerítkezett valamikor. Hivatalosan és valóságosan akkor léptem rá igazán és valóban a keskeny útra teljes átadottsággal, visszavonhatatlanul.

Néhány hosszabb útszakasz: elvégeztem a nyolcosztályos gimnáziumot, utána a négy évfolyamos Baptista Teológiai Szemináriumot. Ezek után a lelkipásztorrá avatásom helyszíne Orgovány volt, első szolgálati állomásom. 1956-ban történt ez a sorsdöntő esemény. Igazán és valóban a keskeny út vándora lettem. Ateista világrend fogott körül, számos széles út vonzott és kínálgatta magát, néha ajánlat, máskor kényszerítés formájában. De az Úr megőrzött és vezérelt mindvégig.

Ebben a hosszú menetelésemben nekem a költészet volt egyik vándorbotom. Nemcsak rátámaszkodni lehetett, hanem viadalaim egyik fegyvere is volt az a tény, hogy írhatok, verset és prózát, valamint az az áldás, hogy sokan szeretettel fogadták írásos üzeneteimet.

Időközben bekerültem a *Békehírnök* munkacsapatába is. Harminc éven keresztül robotoltam mint a „nemzet napszámosa”. Lelkesen, munkamániásan, fáradhatatlanul.

Nem túl régen kiderült, hogy van szívem. Ezt a sebészprofesszorok közleről megtapasztalhatták, amikor kézbe vették kioperált szívemet, és „nagyjavítást” végeztek rajta. Túléltem, Isten kegyelméből. Aktív lelkipásztorként hatvanegy esztendőn keresztül szorgoskodtam, voltam az örök jó Pásztornak egyik földi bojtárja. Most már kezdek elfáradni. Mi sem bizonyítja ezt egyértelműbben, mint az a tény, hogy a baptista szeretetház lett utolsó földi otthonom.

Innen már egészen élesen ki lehet venni az örök város körvonalait. Dicsőség Istennek, hogy hitem *keskeny útja* pontosan oda vezet, az *aranykapuhoz*!

G. S.

(Pécs, 2018. április 3.)

II. fejezet

A költő

*A Jó Pásztor 2020. januári dupla számában
emlékeztünk Gerzsényi Sándorra.
A következő cikkeket, verseket,
tudósításokat ebből kölcsönözzük.*

KÖNYVEK, VERSEK, ÍRÁSOK INTÉS VIGYÁZÁSRA

„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva. Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az Úr, amikor megérkezik, virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. És ha a második vagy ha a harmadik órváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoltjátok!” (Lk 12,35–40)

Huszonnégy éves koromban avatott lelkipásztorrá az akkori baptista egyházvezetői közösség. Tulajdonképpen attól a naptól kezdve jutott érvényre igazán az életemben a fenti igeszakasz. Azóta várom visszatérő Uramat, hogy irgalmas szívével pontot tegyen életmondatom végére. Igyekeztem, hogy lehetőleg mindig kész legyek az ő fogadására. Kétféle módon történhetnek ezek a találkozások. Egyrészt úgy, hogy hívom és várom őt. Ő megérkezik, zörget, én azonnal ajtót nyitok, átadom neki a főhelyet. Leül otthonomban, elmondja legújabb terveit és szándékait. Mindent igyekszem megjegyezni. A nehezebbeket lejegyzem, mert a memória tökéletlen. – Ezek nem futó találkozások, hanem mindennapi konzultációk. Kérdezem, és ő válaszol. Kijelenti, mit kell továbbadnom, mondanom. Tökéletes gondolatai nagyon félszeg szavakká, mondatokká sivárodnak, amikor az üzenetet az én

ajkam mondja tovább, vagy az én remegő kezem helyezi papírra – vers vagy bizonyágtétel formájában.

Mindig nagyon nagy élmény hallani az Úr hangját, amikor ezt mondja: Foglald versekbe és mondatokba! Írd és mondd ezt és ezt! Soha sem szabad elfelednem, hogy ő üzen valakinek valamit. Isten Szentlelkének „zúgása” nélkül mit sem érne a tehetség és az akarat.

„Legyen derekatok felövezve!” – Kora reggeltől késő estig igyekeztünk így élni közös életünket otthonunkban, hogy jöhetett bárki bármikor, nem okozott zavart, meglepetést. Telefon: itt s itt, ekkor és ekkor – találkozzunk! És mi azon nyomban készen voltunk az indulásra.

Egyszer felháborodva hallottam, hogy valamelyik fiatalabb lelkipásztor-kolléga kiírta az irodája ajtajára: Hétfő – szünnap. – Pedig a „derekatok felövezve” egyértelműen arról szól, hogy mindig van „fogadás”.

Ahol most élünk (szeretetház), hetente tapasztaljuk, hogy tegnap még együtt imádkoztunk szenvedő nővérünkkel, amikor mondta, hogy mintha már egy kis fényt is látna az alagút végén... Jól látta. Mert néhány órával később, éjfél tájt az Úr eljött érte, és hazavitte. Mert mindig készen kell lenni „ajtót nyitni”. Egy énekünk szavaival mondván ez ennyit jelent: „Itt a szívem, vegyed, ó, Istenem, neked adom, fogadd!”

Néhány régi barátom, testvérem már többször rákérdezett: Mondd, van valami súlyos testi problémád, betegséged? Mert az utóbbi időkben olyan verseket írsz, melyeknek az a végső kicsengése, hogy készülsz a hazamenetelre. – A válaszom mindig ez: Igen, készülök a hazamenetelre.

Átfutottam eddig írt verseimen, és arra a meglepő felismerésre jutottam, hogy tényleg! Írásaimnak szinte hetven százalékára az jellemző, hogy a zárósorokban mindig előkerül valamilyen variációban ez a gondolat, hogy „és majd odaát, tenálad, az új hazában...”. Mivel közismerten optimista vagyok, nem gondolnám, hogy ez a „záróakkord” pesszimizmust sugallna. Sőt!

Inkább... „Amikor megérkezik, virrasztva talál!” Ez egy sorsdöntő kérdés. Csakugyan virrasztva talál?

Egy tény sorozat állomásai:

1. Lejött, hogy elhozza számunkra az életet, az üdvösséget.
2. Bevonult az életünkbe, hogy ott lehessünk az ő barátai között.
3. Meghalt, mert életével megfizette az adósságunkat. Halála árán miénk az élet.
4. Feltámadt, legyőzte az örök ellenséget, a sátánt. Megnyitotta számunkra a sír zárókövét, hogy kijöhessünk, és a mennyország ajtaját, hogy bemehessünk. A halálból az életbe.
5. Fölment a dicső országba. Akkor hangzott el a nagy kérdés: Miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus úgy jön vissza, ahogy láttátok őt felmenni a mennybe.

Mi tehát olyan megváltott emberek vagyunk, akik egyfolytában várjuk, mikor tér vissza Urunk a mennyből, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassunk neki.

Amikor e sorokat írom, épp egy tornádó dübörög keresztül fölöttünk. Villámlik, dörög az ég, jégeső szakad mindenre. – Bocsáss meg, Uram, de én most inkább becsuknám az ajtót, ha így és most akarnál bejönni. – Pedig „ha virrasztva találja őket, boldogok azok a szolgák”. – Jaj, Uram! Oly boldog vagyok, hogy még levegőt is alig kapok!

Az Ige mondja: „abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok.” És a záró felhívás: „Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.

Gerzsenyi Sándor

Hetvenéves volt, amikor a *Jó Pásztor*hoz szegődött – már nyugdíjas, de aktív, szinte halála órájáig.

Megadta neki az Úr azt a kegyelmet, hogy egy ebéd utáni szunyókálásból észrevétlenül távozott a földön élők közül, és az általa oly sokszor megénekelt mennyei városban ébredt, ahol az Úr Jézus várta...

A *Jó Pásztor*ban 223 írása jelent meg, ebből 134 vers. Nyolc könyve közül kettőt a Magyarországi Baptista Egyház adott ki, egyet a Napsugár alapítvány, kettőt a Jó Pásztor Alapítvány, kettő pedig szerzői kiadványként látott napvilágot.

Méltatásra kevés egy cikk vagy egy különszám, de ő nem is erre vágyott. Sokkal fontosabb életcélja volt. Szerette volna talentumát jól használni, szerette volna végig megállni a „nagy tusát”, amelyhez kapott is erőt az Úrtól.

Szívünk szeretetével gondolunk órá, kedves feleségére, Marikára, és a hozzátartozókra. Igyekezni fogjuk jól gondozni szellemi hagyatékát, amíg az Úr használni szeretne bennünket ebben. Mindezek után érthető, hogy a Jó Pásztor Alapítvány – ahogy ez a gyászszertartás során is elhangzott – saját halottjának tekinti Gerzsenyi Sándor testvért.

A versek, cikkek önmagukért beszélnek, nem szükséges kommentálni őket.

A megkezdett 2020. esztendőre is gondolva szeretettel üdvözlök minden kedves Olvasót, Urunk gazdag áldását kívánva:

Dr. Almási Mihály
lelkipásztor-szerkesztő

GERZSENYI SÁNDOR TEMETÉSE

2019. november 30., szombat, de. 11 óra
Kiskőrös, evangélikus temető

Temetési program

A ravatalozóban

Liturgus: Mészáros Kornél

Nyitóimádság: Győri Gábor kiskőrösi lelkipásztor

Gyülekezeti ének. Temetési füzet, 16-os

„Én jól tudom, Megváltóm él...”

Vers: Kovács Artúr – Öreg hajós balladája

Ének: Szappanos Tibor lelkipásztor, operaénekes

„Elnémul egyszer énekem...”

Igehirdetés: Papp János lelkipásztor, egyházelnök

Ének: Vegyes kar

Nekrológ:

Mészáros Kornél lelkipásztor, főtitkár

Dr. Almási Mihály lelkipásztor, teológiai tanár

Imádság: Tencut Zoltán intézményi lelkipásztor

Ének: Vegyes kar

Kivonulás a sírhoz

Ének: Férfikar

Igei szolgálat: Macher Tivadar lelkipásztor – Pécs

Hantolás – alatta férfikari ének

Imádság – Úri imádság – Jelen lévő lelkipásztorok

Ének: Áldott legyen a frigy...

Áldás, részvétnyilvánítás

Dr. Almási Mihály

SZUBJEKTÍV NEKROLÓG

Kedves Gyászoló Család, Gyászoló Gyülekezet!

Mészáros Kornél főtktár testvér részletes életrajz-ismertetője után amit mondani szeretnék, annak leginkább szubjektív nekrológ lehetne a címe.

Több mint ötven éve kezdtem el írni a baptista egyház hivatalos lapjában, a *Békehírnökben*. A 60-as, 70-es években ez nem volt egyszerű. A főszerkesztő nem volt baptista, rendszeresen elutasította a missziós írásokat, mondván: „túl meredek”, „ez nem jöhet le” stb. Évekig írtam a „Hajnalcsillag” című gyermekrovatot, igemagyarázatokat, rövid bibliai-archeológiai híreket szerkesztettem, és bizony nagy szükségem volt bátorításra. Ezt a baráti segítséget Gerzsenyi Sándortól kaptam meg. Vagy félszáz levelet őrzök a mai napig ebből az időből tőle. (Egyszer talán kiadom ezt a levelezést.)

Amikor kissé lazult a cenzúra, az egyház sajtótitkáráként segítettem első verseskönyvének kiadásában 1980-ban (*Első kéve*, Balog Miklóssal). A későbbiekben a Napsugár Gyermekektől Alapítvány közreműködésével adtam ki a *Vallomás* című kötetet, majd a Jó Pásztor Alapítvánnyal *A századik és a Fölfelé a hegyoldalon* címűt. Utolsó könyve (*A keskeny út vándora*) szerzői kiadványként jelent meg 2018-ban.

Tizenöt éve, amikor megalapítottam a *Jó Pásztor* című missziós újságot, felkértem, hogy legyen a lap irodalmi szerkesztője. Akkor 70 éves volt. Boldogan vállalta. A *Jó Pásztorban* megjelent 134 verse, 23 vezércikke, 24 egyéb írása.

Hiánytalanul ott volt Marikával, kedves feleségével, a székesztői konferenciákon – ameddig tehetett –, számos igehirdetést, bizonyosságtételt, előadást hallottunk tőle, és a mindig

komoly igei mondanivaló mellett élvezhettük egyedülálló humorát is.

Nem sokan tudják, hogy azokban az években, amelyekben büntették és mellőzték, volt kazánfűtő és rakodómunkás, évekig lakott olyan sufniban, ami teljesen alkalmatlan volt emberi tartózkodásra, és ide született két kisfiuk is. Nem méltatlankodott. Kitartott elhívataása mellett.

Hűségés házastársának és a családnak Isten vigasztaló kegyelmét kívánva búcsúzom tőle a *Jó Pásztor* folyóirat mintegy 2000 fős olvasótáborának nevében.

Kövessük szerénységét, alázatát, kitartását és hitét, mert aki mindvégig állhatatos, az üdvözü.

Végezetül Penuél című versének utolsó szakaszát idézem, amit 80. életévének betöltése után írt:

*Igen, ez itt a Kék Folyó.
Mostantól kezdve láthatom majd,
Ha előretekintek,
Gyönyörű-kék mennyboltodat.
Szemlélhetem szüntelenül.
Egy csak a dolgom,
Hogy el ne hagyjam hivatásomat,
Csupán ha hívsz egy hangosabb hívással,
Az „örök réven” át
Tehozzád, dicső Országodba.*

Most – néhány nappal 86. születésnapja előtt – fájó szívvel búcsúzunk tőle, de abban a bizonyosságban, hogy megérkezett a dicső mennyei országba.

A Jó Pásztor Alapítvány Gerzsenyi Sándor lelkipásztort, a baptisták egyik valaha volt legnagyobb költőjét saját halottjának tekinti.

ÍRÁSOK ÉS KIADOTT MŰVEK

Gerzsenyi Sándor testvér *Jó Pásztor* újságban megjelent írásainak statisztikája 2004–2019

Általános témájú cikk	46
Beszámoló	2
Bizonyágtétel	2
Elbeszélés	2
Évforduló (GS és BM 50.)	1
Gondolatok	1
Hajnalcsillag	1
Hit és kultúra	2
Humor	2
Levelek	7
Szókepuszta	4
Vers	134
Vezércikk	23
<i>Összesen:</i>	223

Gerzsenyi Sándor kiadott művei

Ssz.	Mű címe	Kiadó	Év	Oldal
1.	Első kéve (közös kötet)	Magyarországi Baptista Egyház	1980	240
2.	Eldölt a szívemben	Magyarországi Baptista Egyház	1990	196
3.	Vallomás	Napsugár Alapítvány	1994	224
4.	Meditáció	Szerzői kiadás (Pécs)	2003	304
5.	Bibliai fejtörő	Szerzői kiadás (Pécs)	2004	119
6.	A századik	Jó Pásztor Alapítvány	2006	214
7.	Fölfelé a hegyoldalon	Jó Pásztor Alapítvány	2012	272
8.	A keskeny út vándora	Szerzői kiadás (Kiskőrös)	2018	276

ÚGY MENT EL KÖZÜLÜNK, HOGY ITT MARADT

A következő sorokat Ugrai Kovács Artúr küldte, akivel sok évtizedes barátság kötötte össze Gerzsényi Sándort, és aki a gyászisztentiszteleten „Az öreg hajós balladája” című verssel búcsúzott az elhunyttól.

Lelkészi fogadalma:

„...alázattal azon leszek, hogy betölthessen a Lélek, én pedig kitöltsem lelkemből mindazt, amivel valaki számára áldás lehetek.”

Imádság:

*A kiszabott idő elrepült felettem.
Alig lobog lángom. – Úgy vélem: elégtem.
De hogyha e csöpp fény még fellángolhatna...
S legalább egy szívnek jó irányt mutatna...
Az lenne kérésem, szent, felséges Isten:
Szálljon hozzád lelkem, ha elhal a testem.
(G. S.: Kit küldjek el?)*

***

*Úgy kezdte, hogy küldetést kapott,
s mert komolyan vette és hűségeseen élte,
kapott mellé szelídséget és alázatot.
Örökölt hitet, zenei hallást, művészi hajlamot,
de sáfárként kezelte, hisz': küldetése volt.*

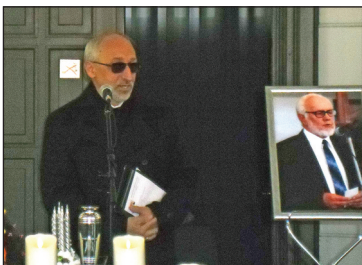
Hagyatékáról:

Lassan már ki kell lépnem ebből a létből, de még mindig nincs semmim, ami megnehezítené azt a könyörtelen ténnyt, hogy itt kell hagynom. Ha végrendeletet kellene foglal-

maznom, kizárólag csak a lelki-szellemi-intellektuális vonalon lesznek hagyatékaim. Mostanában szükségszerűen fölvetődik a kérdés, hogy mi lesz a „hagyatékommal”. Lesz valamim, amin nem fog a tűz, s ha lenne, lesz valaki, akinek az kellene?

(Bp., 2019. november, U.K.A.)

Mészáros Kornél, az MBE főtitkára a gyászszertartáson

A friss sírhant a koszorúkkal, virágokkal

A sírkertben az összevont férfiak énekel

VALLOMÁS

Gerzsenyi Sándor első, önálló verseskötete *Vallomás* címmel jelent meg 1994-ben. Idézzük belőle az előszót.

Előszó

Gerzsenyi Sándort nem kell bemutatni a baptista olvasóközönségnek. Ismert lehet a neve a kisebb evangéliumi közösségek előtt is, hiszen hosszú ideig volt sajtótitkára a kétes emlékű Szabadegyházak Tanácsának. Két időszakban a *Békehírnök* felelős szerkesztőjeként népszerűsítette e lapot mint újságíró; lelkipásztorként bizonyára akkor emelkedett hivatása zenitjére, amikor Pécssett fölavathatták új, impozáns templomukat, mely azóta is az ország egyik legmodernebb gyülekezeti háza.

Költészetével 1956 óta ismerkedhetünk a *Békehírnök* hasábjain. Verseinek első gyűjteménye 1980-ban jelent meg, amikor a baptista egyház közrebocsátotta a Balog–Gerzsenyi szerzőpáros *Első kéve* című közös kötetét. Azóta – természetesen – egyre gazdagodik az életmű, mind többen és egyre gyakrabban szorgalmazták a folytatást.

Gerzsenyi Sándor – feleségével együtt – kezdettől fogva nagy érdeklődést tanúsított a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány iránt. Régóta keresik a módját, hogy – a fizikai távolság ellenére – miként nyújthatnának ők is segítséget a gyermekmentő misszióknak. Egy kiadós telefonbeszélgetés alkalmával merült föl először egy újabb gyűjteményes kötet esetleges kiadásának gondolata. A szerző följánlotta, hogy amennyiben az alapítvány vállalja a könyv megjelentetésével járó anyagi áldozatot és kockázatot, ő a forgalmazás teljes bevételét átengedi az alapítvány javára. Ennek a testvéri kooperációnak a gyümölcseként veheti most kézbe az Olvasó a *Vallomást*.

Valóban vallomás ez a kötet! Noha úgy ismerjük Gerzsenyi Sándort, hogy alapjában véve inkább befelé forduló, magányt kedvelő ember, aki érzelmileg is visszafogott és fegyelmezett, ezekben a versekben mégis önfeledt és kitárulkozó. Nem rejti el vívódó, örök harcban élő „belső emberét”, meri vállalni a lelepleződést. Kiderül, hogy a lelkipásztor sem „szuperember”, hanem ugyanúgy a földnek porából gyúrt hitharcos, mint bárki más. Látjuk őt a mélyben és a magasban, mintha csak egy nagy-nagy körhintán ülne. A csüggedések völgyében együttérzésünk kíséri, fönt a hegyen együtt ujjongunk vele; úgy véljük, mintha velünk történnének ezek az események, mintha bennünk mennének végbe ezek a dolgok, és milyen jó, hogy valaki mindezt ki is tudja mondani. – De hisz épp ez a költői hivatás lényege!

Annak idején, 1980-ban mint sajtótitkár én kezdeményeztem az *Első kéve* kiadását. Örömmel gondoztam a kötetet, készítettem a borítótervet, írtam az előszót... Együtt örültünk annak, hogy a kötet „percek alatt” elfogyott. Úgy terveztük, hogy majd következik a második és harmadik „kéve”. Közbejött azonban amerikai szolgálatunk (1982–1986). A „kévék” elmaradtak. Amikor ez év februárjában beszélgettem barátommal – többek között a tervezett verseskötetéről is –, elmondta, hogy nem talál kiadót, amelyik vállalna a költségek megelőlegezését. Fölvettem, mi lenne, ha alapítványunk vállalna a kiadást. Mind a szerző, mind a kuratórium támogatta a gondolatot. Így készülhetett el alig több mint egy hónap alatt ez a kötet.

Örülök, hogy Gerzsenyi Sándor verseinek „második kévéjét”, a *Vallomást* éppúgy gondozhattam, mint az elsőt. Az olvasónak, a verselőknek sok örömet és áldást kívánok:

Dr. Almási Mihály

lelkipásztor

a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány kuratóriumának elnöke

AZ UTOLSÓ KÖTET

Utolsó kötete szerzői kiadásként jelent meg 2018-ban *A keskeny út vándora* címmel. Ebből is közlünk három verset. Ide válogattunk még további hatot.

AZ „IGAZI”

„Én vagyok az IGAZI...”

Mondja Jézus.

vannak ugyan

– voltak mindig, s maradnak is –
hamis próféták,
álszent papok
és hűtlen pásztorok.

Vannak ugyanis

vezetők, akik félrevezetnek,
utak, amelyek nem visznek sehova
és igazságok, melyekről kiderül,
hogyan szemenszedett gazságok.

Vannak ugyanis

ajtók – s mögöttük mély szakadék tátong;
kezdetek – és soha sincs folytatás;
kenyerek – s bennük a halál mérge lapít;
szőlőtőkék – s rajtuk nincs egyéb virágnál.

Van ugyanis

Alfa, amelytől a mondat
soha nem jut el a záró Ómegáig.
Élet, amelyből nem fakadhat élet,
mert soha meg nem ízlelte
a meghalás üdvösséges kegyelmét.
Lámpa, amelynek fénye
felvillan élesen,

hogy aztán annál sötétebb legyen
 a feketeség mindenfelé.
 Jöjj hát közénk, te áldott IGAZI!
 Alakítsd át hamis énünket,
 hogy az „enyém”-et mielőbb
 felválthassa a „mindenkié”!
 Add, hogy a míves szavak helyét
 elfoglalják az egyszerű
 cselekedetek.
 A nyavalygó érzelgősség helyére
 áradjon valódi szeretet.
 A sárral s mésszel falnak álcázott
 palánk helyén hadd álljon kőfal,
 mely oltalom és bizonyosság.
 Igazi Jézus,
 hozzám is jöjj közel,
 lépj be az ajtómon,
 hadd legyek én is
 igazi gyermeked,
 valódi keresztyén követed,
 ki minden kétség nélkül
 égi üdvösségednek is részese lehet!

ANYÁM IMÁJA

Sok vad vihar vonult el már fölöttem.
 Mindből kivezetett az Úr. Nem értem,
 hogy? s miért? De jól tudom, hogy közben
 Anyám imádkozik.
 Kifente nyelvtörét sok ellenségem,
 hogy belém döfje. Most megszegyenülten
 vonulnak félre. Nem tudják, hogy értem
 Anyám imádkozik.

*Hányszor hevertem Illés-keserűen
 a kétség fenyőlombja csalfa hűsén!
 Most mégis ujjongok. De otthon csöndben
 Anyám imádkozik.
 Az élet útja nem mindig derűs. Én
 gyakran jártam az árnyak sűrű mélyét.
 Hogy mégis fényben élek? Csöndben? Békén?
 Anyám imádkozik.
 Jöhet – míg élek – bármi, én a félést
 Nem ismerem. Megyek előre bátran.
 Legyőzöm lelkem minden ellenségét...
 Anyám imádkozik.*

ELJÖTT A DRÁGA ÜNNEP

*Eljött a drága ünnep,
 Nagy napja mennynek, földnek.
 Ma múltjék gyász és bánat:
 A Megváltó feltámadt!*

*Te csüggedt, bús tanítóány,
 Tekints az Úrra, bizván:
 Halálon győz az élet,
 A sírtól nincs mit félned!*

AKIT SZERETSZ...

*Akit szeretsz, ajándékként fogadd
 Az Úr kezéből, s légy hálás e kincsért!
 Nem érdeged, hogy tiszta, szép, eszes;
 Érette Isten áldott nevét dicsérd!*

Akit szeretsz, szeresd szerelmesen,
 Becézsed szépmívű, gyöngéd szavakkal!
 Ha jönnek is a sziürke köznapok,
 Legyen virággal díszített az asztal.

Akit szeretsz, szeresd imádkozón;
 Hordozd erőtlenségeit szelíden.
 Állj érte naponként az Úr előtt;
 Kegyelmeéből javadra fordul minden.

Akit szeretsz, szeresd örvendezőn.
 Ne verjen sátrat nálatok a bánat!
 Harsanjon kacaj! Jókedvű beszéd,
 Vidám énekszó lengje át a házad.

Akit szeretsz, szeresd hűségesen.
 Cserben ne hagyj soha. Légy hű halálíg!
 Boldog, ki társát boldoggá teszi,
 Kinek az Ige szent fénye világít.

Pécs, 1986 (Vallomás – Új versek, 1994)

Így néztek ki a menyegző napján

PIHENŐ

*Uram, jó itt veled,
Hajlékod hűse elpihentet.
Szemem látón merül tekintetedbe,
Forró tenyered védőn rásimul
Könnyen hűlő szívemre.
Lüktetni kezd megint serényen
vérem s hitem.*

*Úgy kell kegyelmed tiszta harmata,
mint víz a tikkadt vándornak.
Rám száll a por s befed.
Szürkévé tenni próbál
bennem mindent, mi értékes, ragyog.
Nagy bársony-ujjaid
szelíden szorgosan letörlik rólam
a fáradtság csúf fekete ruháját,
a drágakő ragyogni kezd.
Megcsillan bennem tiszta, égi arcod,
s orcádnak fénye átsüt rajtam is.*

*Itt megjuházzik nyelvem
s méltón imádni örök Szellemed,
sokatmondó finom,
árnyalt kifejezéseket kutat.
Aztán elhallgatok.
Jó ez a csend.
Kiárad bennem, eltölt teljesen,
leigáz mint az óbor mámora.
Úgy eszmélek utána, mint egy gyermek,
ki anyja karján elszunnyadt...
Nagy békesség fuvall át lelkemen
kétségeim eloszlanak.*

*Erősen, bízón indulok tovább.
Vissza kedves teendőim közé,
vissza a hullámzó tömeg közé,
ellenségek és barátok közé,
kis örömök és nagy bánatok közé
vissza – remélni, cselekedni,
élni tovább örömmel, boldogan.*

ÁMEN

VÉTKES HALLGATÁS

*Ma bűn a néma ajkak
könnyelmű hallgatása.
Vétek, ha álmos szemmel
gunnyasztanak az örök
a várfokon magányos
semmittevésbe mélyedt,
komor, beteg lélekkel...
Nekem fáj némaságba
burkoltan várakozni,
hogy mások végezzék el
helyettem gyönge éltem
nemes, nagy hivatását.
Jöjj, szánj meg, drága Lélek,
és tölts meg bátorsággal,
hogy hangosan kiáltsam
e füstölgő világba
az örök Jót, az Igét,
az örök Békét, Krisztust
s az örök Hont, a Mennyet.*

ITT VAGYOK, ENGEM KÜLDJ!

*„Kit küldjek el, és ki megyen el nekünk?”
 Én itt vagyok, szent Uram, engem küldj!
 Leleplez égi fényed dicsősége.
 Tudom, irgalmad engem túlbecsült.*

*Nincs szó, mely méltóképpen kifejezné
 Hozzám lehajló szent szerelmedet.
 Kérek, fogadj el, bár nem vagyok méltó,
 Hogy éppen most és éppen engemet...*

*Átvittél pusztító nagy próbákon.
 Hirdettelek – néped szolgájaként.
 Pogány hadak vak sötétsége hullt ránk.
 Hitszemünk alig-alig lát ma fényt.*

*De nem lehet talán, hogy elvetettél,
 „Örök Kegyelem”... – Így szól szavad:
 Ha hűtlenek vagyunk, te hű maradsz,
 Mivel meg nem tagadhatod magad.*

*Hű Atyánk! Nincs erőnk, hogy megmaradjunk
 Melletted, utadon... Segíts nekünk!
 Gyengék vagyunk. Ó, áraszd ránk hatalmad,
 Támogass bennünket, nagy Istenünk!*

(Pécs, 2015)

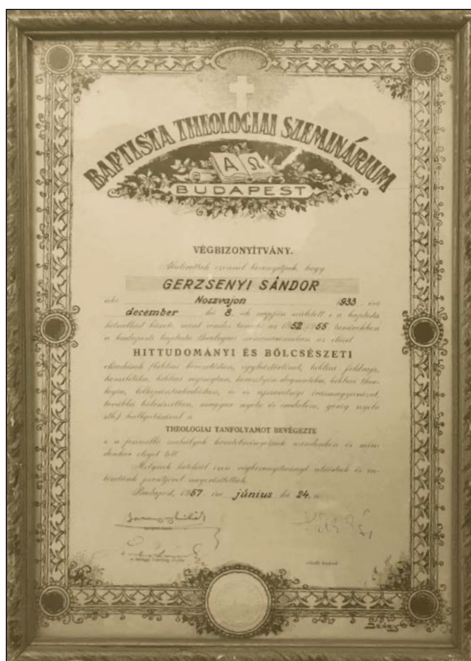
A „PUSZTA” SZÉLÉN

*Megfáradtan, de hálás szívvel jöttünk
 Szent jelenléted csöndes „csarnokába”:*

E „puszta helyre”, ahol reménységgel
Tekintünk fel rád: ég és föld Urára.

Lelkünk kiszáradt a forró dűnéken.
Halálos mérgű „kígyó” foga fáj ránk. –
Az út mentén megállunk, föltekintünk.
Csak Jézusunk gyógyzheti le a sátánt.

– Sivatagodból siess a „pusztába”!
Átélheted hited megújulását...
Kérd el s fogadd el gyógyító kegyelmét!
Erőt kapsz Tőle, békességet, áldást!

Lelkipásztori diploma

LÁMPÁS

*Világítani nem „szabad”,
Hanem „kötelesség”!
Lámpatartóban a helyünk.
Senki el ne essék!*

*Ha a sátán vihart támaszt,
Oltalmazd a lángot!
Szólítsd hittel a Szentlelket!
Megsegít, meglátod.*

*Minden megváltott keresztyén
Hegyen épült város...
Arra fordítsd mindig gondod,
Hogy legyen világos.*

*S ha célba érsz, Üdvözítőd
Szent kegyelme árán
Lámpás lehetsz a mennyország
Egyik utcácskáján.*

(2014)

GYERMEKVERSEK

Gerzsényi Sándor
A századik

2006-ban jelent meg a Jó Pásztor Alapítvány gondozásában egy kuriózumnak számító gyönyörű, illusztrált verseskötet: *A századik*. A cím természetesen az elveszett bárányra utal, a versek pedig gyerekeknek szólnak. Idézem a bevezetést és az előszót:

Bevezetés

Nagy öröm egy gyerekverseket tartalmazó könyvet útjára bocsátani, különösen, ha olyan költő új kötetéről van szó, mint Gerzsényi Sándor, aki mindig is elsősorban lelkipásztornak tartotta magát, s csak azután költőnek,

újságírónak. Sok évtizedes szerkesztői múltja és három kötet publikálása után most – már nem fiatalon – a leghálásabb „olvasótáborhoz”, a gyerekekhez fordul...

Jó egy éve biztatom arra, hogy talentumát hasznosítva pótolja azt a nagy hiányt, ami a hívő gyermekversek területén évtizedek óta mutatkozik közösségünkben és általában is. Lelkesen nekikezdett az írásnak, s mint látható, nem hiába. Kedves, biblikus, humoros versek születtek. Köszönjük.

A Jó Pásztor Alapítvány egyik célja, hogy közösségünk értékeit őrizze és megújítsa. Ezek a versek értékőrzők, miközben nagyon is újak, frissek, üdék.

Biztos vagyok abban, hogy gyülekezeteinkben a gyerekekkel foglalkozó tanítók boldogan veszik kézbe a kötetet,

és számos verset osztanak ki szavalásra kicsiknek és nagyob-
baknak ünnepi alkalmakra éppúgy, mint egy-egy vasárnap
délutánra.

Gerzsenyi Sándor első verseskötete (Balog Miklós társ-
szerzővel) 1980-ban jelent meg a baptista egyház kiadásában.
Sajtótitkárként kezdeményeztem és gondoztam a kiadást, írtam
az előszót annak idején az *Első kévéhez*. 1994-ben adtam ki a
Napsugár Gyermeimentő Alapítvány elnökeként a második
Gerzsenyi-kötetet *Vallomás* címmel. A harmadik kötet 2003-ban
a szerző kiadásában jelent meg *Meditáció* címmel, és most, 2006-
ban a negyedik a Jó Pásztor Alapítvány kiadásában. A gyer-
mekek, a kiadó és egész közösségünk nevében is szeretném
megköszönni a lelkipásztor-költő áldozatos, lelkes munkáját,
az ihletett sorokat, amelyekért a szerző éppúgy, mint a kiadó,
Istennek kívánja adni a dicsőséget.

Köszönet illeti az illusztráló művészt, Gulyás Boglárkát, aki
önzetlen szeretettel készítette – immár a második Jó Pásztor-
könyvhöz – a remek grafikákat.

Kísérje Isten gazdag áldása a szerzőt és az olvasót, a szavaló
gyermeket és az őket örömmel hallgató szülőket, nagyszülő-
ket, gyülekezeteket!

Budapest, 2006. július

Dr. Almási Mihály

lelkipásztor

a Jó Pásztor Közhasznú Alapítvány alapítója

Előszóféle a kötethez

A múlt évezred utolsó századának első felében születtem. A
legszerényebb számítás szerint is tudható tehát, hogy nyugdí-
jas vagyok. Kisnyugdíjas. Ez a jelző (kis-) vonatkozik a nyugdí-
jamra is, a személyemre is.

Tíz évvel ezelőtt meghívott az orgoványi gyülekezet,
vállalnám el bizonytalan időre köztük a lelkipásztori szol-
gálatot. Aztán végül hat esztendő lett ebből az átmeneti álla-

potból. Annak az időszaknak a gyümölcse a *Meditáció* című kötetem.

Egy évvel ezelőtt pedig a bajai körzettől kaptam felkérést, hogy legyek az ügyintézőjük, szintén átmeneti időre, lehetőleg egy új lelki munkás meghívásáig. Hálás vagyok, hogy a körzet négy gyülekezetében végzett lelki munka mellett lehetőségem nyílik most egy újabb versgyűjtemény kiadására.

Mivel „baptistául” gondolkozom, az a meggyőződésem, hogy közösségi életünk szerves része még – az Ige mellett – az ének és a vers. E két műfajt egymás szinonimájaként is felfoghatjuk. Ahol még szavalnak, ott viszont annyira ismertek már a régi versek, hogy ha a gyermek elakad, a gyülekezet szinte kórusban tud segíteni.

Ez adta a készletet, hogy próbáljam újrafogalmazni az ismert bibliai történeteket és üzeneteket, és adjunk a versmondóink kezébe újabb, frissebb verses bizonyágteteleket.

Egyszer az egyik kollégám így mutatott be a barátjának: „Ez egy grafomán pali.” Ebben csupán a Pali hibádzik, mivelhogy egyébként Sanyi vagyok. De az tény, hogy én folyton-folyvást írok, mint egy megszállott. Persze a lekipásztori és az ígehirdetői szolgálat mellett. Nálam a versírás úgy megy, hogy leülök és írok. Rendszerint hajnalban jön rám az ihlet, és mire a nap felkél, én már rakhatom kepebe a kévéimet.

A költőnek az a dolga, hogy szavakba öntse azokat a gondolatokat, amelyek elmondása a legtöbb embernek nehezebbé esnék vagy sikertelen próbálkozás maradna. Én ezt kaptam sáfárságra, nem áshatom el. Ha elásnám, magamat is „eláshatnám”.

Minden írásom első olvasója és cenzora a feleségem, Borku Mária. Elég nehezen viselem a kritikát, de tőle el szoktam fogadni, némi hadakozás után. Köszönet neki a hitvesi segítségért!

Köszönet dr. Almási Mihály szolgatársamnak és tehetséges stábjának lelkes közreműködésükért! A „felhasználóknak” pedig sok örömet és áldást kívánok!

Örülnek nagyon, ha a vasárnapi iskolai tanítók, valamint a gyermeküket nevelő anyukák számára sikerült volna némi testvéri támogatást nyújtani e szerény kötettel.

G. S.

A SZÁZADIK

*Volt száz juha egy gazdának,
De az egyik elveszett,
Ment, mendegélt, elkóborolt,
Mély szakadékba esett.*

*Bégetett nagy keservesen,
Véres volt a lábnyoma.
Tüske tépte, kő szaggatta.
Szurdok lett az otthona.*

*Utánament a jó pásztor,
Hívogatta, kereste.
Elhagyta az egész nyáját,
Hogy őt visszaszerezze.*

*Kockáztatta az életét.
Borzasztó volt a mélység!
Gyötörte az elveszettet
A szomjúság, az éhség.*

*De a pásztor megtalálta,
A vállára vetette,
Tiszta szívből örült neki,
Dajkálgatta, szerette.*

* * *

*Nagy az öröm a mennyben is,
Ha egy bűnös hazatért,
Mert az Atya Fiát adta
Az elveszett juhokért!*

KÜLDETÉS

*Aki a sötétbe indul,
Lámpást vigyen magával.
Erős legyen annak szíve,
Ki küldetést ma vállal.*

*Kevés a szó. A tett se sok.
Kell hát a teljes élet.
Mit ér a sok haszontalan,
Elillanó ígéret!*

*Ki másnak is adni akar,
Legyen gazdag szívében.
Fusson, aki látja a célt,
Hátra soha ne nézzen.*

*A láng ellobban hirtelen,
De a parázs felizzik,
Ha fúj a szél... Az életed
Legyen tűz mindhalálíg!*

*Ha a tömeg közé indulsz,
Békét vigyél magaddal,
És tiszta, mély szeretetet.
Szívvel szeress, ne szájjal.*

Légy ízes mindig, mint a só.
 Világíts, mint a mécses.
 Igazodj formáló Urad
 Baráti, jó kezéhez.

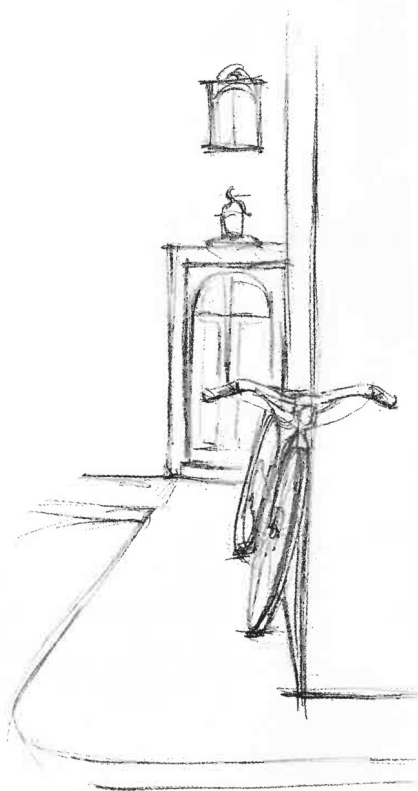
BICIKLI

Egy pár kerék, meg egy váz –
 Tudja már az egész ház:
 Így néz ki a kerékpár,
 Egyszerű és gyorsan jár.

Másik neve bicikli.
 Az utcára viszik ki,
 Mert csak ott megy igazán...
 Pattanj fel rá, kis komám!

Lényeges az egyensúly!
 Ha megbillensz, ne izgulj.
 Mindig arra kormányozz,
 Amerre dőlsz. Ne habozz!

Nagyon nagy a forgalom,
 Vigyázni kell, mondhatom.
 Figyelmes légy, ne laza,
 Épségben érjél haza!

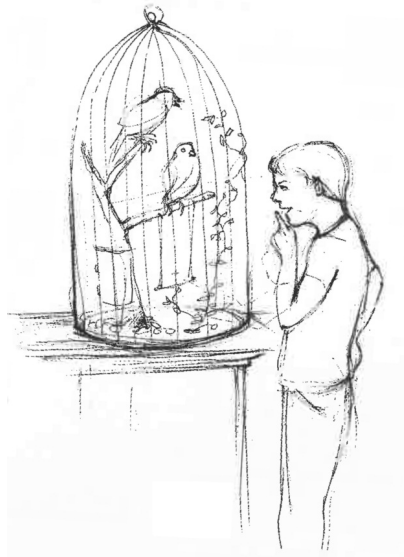

MINT A PINTY

Nálunk egy szép kalitkában
 Piros csőrű pintyek élnek.
 Egész nap csak fuvoláznak,
 Mert ők híres nagy zenészek.

De szerintem baj van velük:
 Mind a kettő kicsit süket,
 Mert akárhogy kérem őket,
 Nem fogják be a csőrüket.

A nagymamám arra tanít,
 Legyek türelmesebb kicsit,
 Mert a pintyek dalaikkal
 A Teremtőt dicsőítik.

ISTENI REND

Nappal és az éjszaka,
 Reggel és az este –
 Így lett ez megalkotva,
 Isten így szerezte.

Még tél van, de jön a nyár,
 S alig hogy vetettünk,
 Már is itt az aratás,
 Gyümölcsöz a kertünk.

Míg csak forog ez a föld,
 Ezek meg nem szűnnek. –
 Magasztaljuk hűségét
 Áldó Istenünknek!

IDŐ

*Az idő pénz, de e szabályt
Megfordítani már nem lehet,
Mert akinek sok pénze van,
Gazdag bár, de időt nem vehet.*

*Az időt ki kell használni,
Mert különben gyorsan elszalad.
Halogatni, elnapolni
Az alkalmat sohasem szabad.*

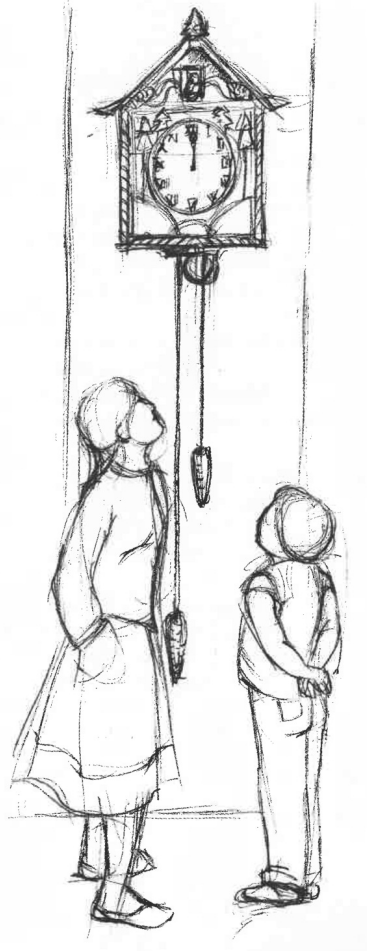
*Ne kapkodj, hanem igyekezz!
Jó beosztás segítség lehet.
Tedd a dolgod minél előbb,
Hasznosítsd a múltó percekét.*

*Uram, köszönöm az időt.
Ígéd szerint te azt akarod,
Hogy amíg e földön élek,
Boldogan tegyem akaratod.*

VASÁRNAPI ISKOLA

*A vasárnapi iskola
Drága nekünk nagyon.
Bár iskola, számunkra ez
Üdítő alkalom.*

*Tanulunk a Bibliából
Sok szép történetet.
Megtudjuk, hogy a gyermekszív
Tiszta miként lehet.*

*Iskolánkban legfőbb erény
A szeretet maga,
Amelynek biztos alapja
Jézus áldozata.*

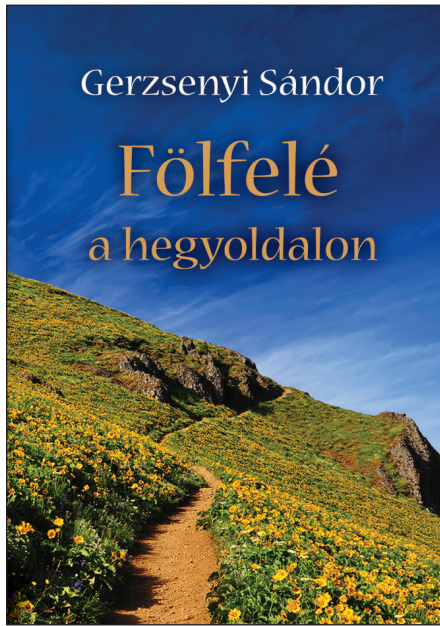
*Igen! Legfőbb parancsolat,
Hogy egymást szeretjük.
De ezt csak a jó Istennel
Karöltve tehetjük.*

*Aki nem hisz, elkárhozik!
De aki hisz, élhet,
Mert hit által övé lesz a
Boldog örök élet!*

FÖLFELÉ A HEGYOLDALON

2012-ben jelent meg a *Fölfelé a hegyoldalon* című újabb könyv. Idézek az előszóból és közlök néhány verset. Ezek a hazafelé készülő költő talán legszebb, legmeghatóbb versei.

Gerzsenyi Sándor jövőre lesz 80 éves. Több mint 70 éve ír verseket. Azonban – ahogy erről a bevezetésben vall – még nem tudott írni, amikor már versikét fabrikált. Ezeket édesanyja írta be egy kockás füzetbe.

1956 óta publikál rendszeresen. 1962-től a *Békehírnök* munkatársa, évtizedekig szerkesztője.

Kiváltságnak tartom, hogy első verseskötetét (Balog Miklós – Gerzsenyi Sándor: *Első kéve*. Budapest: MBE, 1980) mint a baptista egyház akkori sajtótitkára előkészíthettem és gondozhattam. Elmondható, hogy ez a kötet könyvészetileg is példátlan volt akkoriban egyházi kiadványként. Egész vászonkötésben, színes borítóval jelent meg 2500 példányban 356 oldalon. Kis túlzással „percek alatt” elfogyott.

A szerző 60. születésnapjára – mintegy „meglepetésként” – a Napsugár Gyermekekmentő Alapítvány adta ki a *Vallomás* című

új kötetét (új versek). Ekkor már verseskötetre alig lehetett kiadót találni... Mind a két kötethez előszót és ismertetőt írtam.

2003-ban Gerzsenyi Sándor szerzői kiadványként jelentette meg újabb kötetét *Meditáció* címmel.

2006-ban a Jó Pásztor Kiadó vezetőjeként adtam ki *A századik* című, gyermekverseket tartalmazó, illusztrált, színes borítós, remek verseket tartalmazó kötetét...

Ennyit az együttműködésről és a múlttól.

A *Fölfelé a hegyoldal* története a *Jó Pásztorban* megjelent legutóbbi, általunk (kicsit Arany Jánosra utalva) Ószikének nevezett „ciklussal” kezdődött. A 80-hoz közeledő, sokat tapasztalt lelkipásztor-költő szomorkásnak tűnő, de sokkal inkább a „boldogság hazája” felé forduló, mélységesen megragadó, őszinte, hittel és reménnyel teljes strófái indítottak arra, hogy megkérjem, írjon, írjon és írjon – éjjel-nappal –, no meg szedje össze soha nem publikált írásait – és állítson össze egy új kötetet. Elkészült vele. Hála legyen érte a Mindenhatónak!

Önzetlen támogatóinknak köszönjük az anyagi segítséget. Biztos vagyok abban, hogy sok áldást nyernek az olvasók a versekből, egyik-másik esetén a költő vidám vagy épp fanyar humorát élvezhetik. Bepillantást nyernek az 50-es évek egyházpolitikai útvesztőibe, és rádöbbennek, hogy a görbe tükör nem is annyira görbe, az idősebbek pedig talán föl is ismernek egyeseket a „személyre szabott” versekben éppúgy, mint például a közgyűlési tudósításokban.

A kötet jó keresztmetszete annak a gazdag lelkipásztor-költői pályának, amelyet Gerzsenyi Sándor bejárt. Szeretettel ajánljuk mindazoknak, akik örömet lelnek az olvasásban. Neki pedig további boldog, gazdag, munkás éveket kívánunk.

Szigetszentmiklós, 2012 pünkösdjén

Dr. Almási Mihály
a Jó Pásztor Alapítvány alapító lelkipásztora

BOTLADOZVA – ELŐRE

*Hogy mit jelent szent elhívása,
Gyermekkoromban sejtettem csupán.
A „küldetés” szót megértettem,
S próbáltam ráhangolódni sután.*

*De Atyám komolyan gondolta.
Engem, agyagot korongra vetett.
Gyúrta, forgatta bölcs kezével.
Alakította az életemet.*

*Lehettem volna bármi más is,
De neki csupán egy hű „szolga” kell.
Szilárd lábakra állította
A hitemet, hogy sose bukjak el.*

*Bár botladoztam. Térdre estem,
Ám ebből az imádság „póza” lett.
A talpra állító segítség,
Kegyes irgalmassága fölemelt.*

*Sugallt, vezérelt, irányított.
Azt akarta, hogy áldássá legyek.
Lecsendesítette a tengert,
És síksággá változtak a hegyek.*

*Ahol az utak véget értek,
Ott ő állt, s mutatta a folytatást.
Mert néha olyan keskeny az út,
Magad előtt csak őt lásd, senki más!*

*A mélységek és magasságok
Mögöttem sorakoznak. Ott, elöl*

*Átláthatatlan fényességet
Szemlélek, s szívem végső célt jelöl.*

*A fény a Fénybe visszatérhet.
Ám ezen kívül minden itt marad.
A súlyos láncok mind lehullnak.
Leszek örökre boldog és szabad.*

(2011. július 22.)

FÖLFELE A HEGYOLDALON

*Amikor először hallottam felőled,
Még idegen voltál, nem kértem belőled.*

*Aztán megszólított szeléd, tiszta hangod.
Önigazságomnak bástyája leomlott.*

*Föltekintek rád, és boldogan kiáltom:
Jézus, te vagy az én Uram és Királyom!*

*Jó melletted élni! Nézlek és csodállak.
Boldog a hitem, mert mindenben ott látlak.*

*Útelágazásnál néha – bizony – félttem,
De továbbvezettél. Szerettél, nem kétlem.*

*Nagyvonalú Isten! Könnyeimet látva
Bocsánattal néztél a megrepedt nádra.*

*Pislogó mécssemnek lángját felszítottad.
Akartad, hogy utat mutassak másoknak.*

*Ezt teszem még mindig. Bár lassul az ütem.
Meredek az ösvény és verdes a szívem.*

*Még egy kis kitartás! – mondogatom csendben.
Talán te is hallod, ki fönt vársz a mennyben.*

*Vajon milyen lesz ott? – Százszor elképzelem.
Ha nyílik az ajtó, minden rendben legyen!*

(2011. aug. 30.)

DAL A SZARVASRÓL

*Nekivágott a havas rengetegnek.
Nem félt soha. Kalandvágy úzta őt.
Az ősök ismert példáit idézte,
Naiv hitükből merített erőt.*

*Egy éhes farkascorda volt a kezdet.
Elszántan, vérszomjasan támadott.
De lövés zaja robajlott a mélyből,
S a megriadt had már nem árthatott.*

*A hó-párduc lesből szökött az útra,
Mindenre elszántan bukkant elő.
Mint pengeéles szablya és hegyes tör,
Odavágott, s győzött a nyers erő.*

*Nyakán és marján az a forradás ott
A visszavert vad nem múltó nyoma.
Azóta hulló falevél neszétől
Ő fut tovább. Nem lehet ostoba.*

Rugalmas izmai könnyed zenéjét
 Magával sodorta a déli szél,
 Míg fönny az égen szelíd röppenéssel
 Egy felhő tágas terekről regél.

Örült, hogy tudja, merre, hol a forrás.
 Abból naponta friss vizet ivott.
 Ki nem vadonban él, az nem is sejtí,
 Túlélés-ügyben ez egy szent titok.

Az orvvadászok sóvár célkeresztje
 Először ott kereste nagy szügyét.
 Nem állhatott meg. Bátor szökkenéssel
 Repült előre, s végül célba ért.

Ezer veszély gátolta nagy futását.
 Ilyen természetű e vad világ.
 Érezte, tudta, biztos volt hitében,
 Hogy győzelmek után lát majd halált.

Igaza lett. Sok-ágú trófeája
 Ott hirdeti, a nagy Vadász falán:
 Soha ne add fel! Légy hű mindhalálíg!
 Helyed lesz majd a győzők oldalán.

(Pécs, 2011. május)

REPÜL A SAS-MADÁR

Sas-fiókának nevezett egy nyáron
 Gyermekkoromban az édesanyám.
 Úti célunk volt a Bükk Várhegy-csúcsa.
 Féltő szemekkel nézett föl reám.

„Ugye, a sasnak sziklán van lakása?”
 Vidáman mondta: „És ott is marad!”
 Jó lenne Isten közelében élni...
 Szóltam, s belém égett a pillanat.

Apámat sasnak láttam, szárnyalónak.
 Nincs semmi baj, hisz én is az leszek!
 Hogy sassá váljak, napról napra buzgón
 Emeltek az imádkozó kezek.

A sas nem fél soha! – oktatta bölcsen
 A szívemet a nagy hitű „öreg”.
 Ki fennen száll, nem szennyezi föld mocska,
 S hiába vetnének reá követ!

Felülnézetből a hegy dombnak látszik,
 És minden kisebb, minden egyszerűbb.
 Zaklatott szívvel indultál, de ott, fönnt
 Megnyugvást nyersz és kellemes derűt.

Emelkedj mindig felhők magasába,
 Isten gazdag értelme száll veled.
 A lent hagyottat ég szemével látva,
 Elcsendesedik lelked-szellemed.

Repül a nagy madár. Emelkedik. Nézd:
 A szembe-szél is felhajtó erő!
 Nem kell csapkodnia. Éles szemével
 Látja a célt, és ő lesz a „nyerő”.

Az Úr ígérte: sas-szárnyakon hordoz,
 Fiai felett lebeg szüntelen.
 Megújul iffúságod. Bíz magad rá!
 „Ó, el ne hagyj, Uram, maradj velem!”

*Ni csak! – kiáltom. Amott, messze-távol
Egy magas hegy csúcsán mit lát szemem?!
Az ott a rég megígért Örök Város,
A tökéletes, szent Jeruzsálem!*

*Szabályos, mint a négyzet. Négy falában
Tizenkét gyöngy-kapu. – Ó, hol vagyok?!
Isten lakik a városban s a Bárány!
Arany-utcákon arany fény ragyog.*

*Hej, sas-madár! A cél ilyen közel már!
Néhány nagy ív, és megleled helyed:
Tárul az ajtó, és egy átszegezett
Drága kéz éppen feléd integet!!!*

(2011. május 14.)

FÁRADOK

*Göröngyös az „odafele”,
„Vissza” meg már sose lesz.
Repülnék a mennyországba,
De a halál nem ereszt.*

*Előbb le akarja rágni
Rólam, ami az övé,
Csak aztán mehet a lelkem
A lelkes lények közé.*

*Ha eszem, elnehezülök.
Ha nem eszem, éhezem.
Dolgozni már alig bírok.
Írok, s reszket a kezem.*

*Csöndre, békességre vágyom.
A nyugalom elkerül.
Társaságot nem akarok,
Pedig nem jó egyedül.*

*Szédít, fáraszt a gyorsaság.
A lassúság kiborít.
Lötyög rajtam a „végtelen”,
A „végesség” beszorít.*

*Szerettem a hivatásom,
S míg csak leszek, szeretem.
Vállaltam, de főleg engem
Vállalt föl a Kegyelem.*

*Elengedjük egymást lassan.
Néhány lépés van csupán.
Egy nagy-ívű szárnyalás – és
Célba érek azután.*

(2011. június)

BESZÉLGETEK – MAGAMBAN MAGAMMAL

*Felkavarodnak a mondataim.
Káin a ritmus és Ábel a rím.
Káin a fegyver, az áldozat Ábel.
Nyelvezavarok vér-városa Bábel.*

*Száll feketén fel az égre a füstje.
Hervad a rózsza és vérez a tüske.
Harci vihar hozott, nem puha szellő.
Lettem a nagy vadon vadja, szökellő.*

*Mint nyilat, Istenem karja kilőtt.
Szállni tanított. Nyertem erőt.
Visz, de megállít. A Könyve a kardom.
Kézbe kapom, de szívemben is hordom.*

*Rám tör az ős Gonosz. Támad a hitvány.
Nem lehetek soha gyáva tanítvány!
Küzdhetek ellene mind a halálig,
Míg a törekből a búza kiválik.*

*Eljön a vég, de ne félj soha, Sándor!
Meg ne riadj, költő, a haláltól!
Mert ha ragyogsz, ha az életed fény lesz,
Végül a mennyei honban is fénylesz.*

(Jún. 8.)

AZ ÖREG HAJÓS BALLADÁJA

*Só-marta, hínár-lepte, vásott bárka.
Csoda, hogy még a felszínen marad.
Moszatok, csigák martak oldalába.
Rozoga, múzeális, vén darab.
A vén hajós az árboccal bajlogat.
Vitorlát rángat... Túl gyors az iram.
Egybemosódik már a múlt s a holnap.
Közleg a part. – Ó, irgalmazz, Uram!
Ezer vihar közt érkezett e szirthez,
Mely forgácsot csinál belőle tán.
Jó lenne látni, a vén harcos mint lesz
Nyertes bajnok a hosszú harc után.
Szép kikötőből indult, ifjú hévvel.
Csattogtatta vitorláját a szél.*

Nem értette, a mentőöv miért kell,
 S feje fölé az oltalmas fedél.
 Őseitől egy kopott Könyv maradt rá,
 Az szolgált biztos iránytű gyanánt;
 Az kötözte meg, az tette szabaddá,
 Az oldotta, ha rátört: a magányt.
 A mélység torka gyakran tágra tárult,
 Hogy elnyelje e csöpp kis csónakot,
 De Isten karja szelíden alányúlt,
 Szabadulást és új reményt adott.
 Beszélnek hajlott, őszfejú halászok,
 Hogy jön még egy nagy próbatétel itt,
 A végső part előtt. – Egy ősi átok
 Szerint itt minden sajka széttörik.
 Véget ér minden. Hádész nem ereszt el...
 Ő maga talán mégis partot ér;
 Ha ráégett szívére a kereszt-jel,
 Megmenekül – a Jézus Krisztusér'.
 Rémek jönnek, hogy hitét elemésszék.
 Körötte örvény, vad hullámhegyek.
 De vén szívében éled a reménység:
 A túlpartról Valaki integet.

A TÚLOLDALON LEFELÉ

Átkeltem már a jeges bércek ormán.
 Elfáradtam. Csendesen ballagok.
 A csúcson túl lankás, virágos rét vár.
 A kenyereim végig el nem fogyott.

Szívem fölött e kopott, régi könyvet –
 Mint botját Mózes, úgy szorongatom.
 Könnyű megállni, és menni is könnyebb,
 Ha ezen túl is ez lesz támaszom.

*A múlt időknek mély, sötét kútjából
Merít a restülő emlékezet:
Ő volt oltalmam, ő, a drága Jézus,
S én áldom azt az átszegzett kezét!*

*Mert az a kéz a biztos oltalom, hol
Békességben lakozva nyughatom.
Ki nem ragadhat senki sem e kézből.
Megtart a hit, őriz a bizalom.*

*Elfogadom, hisz Uram megígérte,
Hogy készít számomra örök lakot.
Nem fél szívem, megyek tovább, előre.
Nyugodt léptekkel, bátran indulok.*

ZÁROM SORAIM

Amit az életemben értéknek tartottam és tartok

Apró gyermek voltam abban az időben. Megszokott eseménynek számított, hogy egy-egy vándor könyvárus járta végig a felvidéki gyülekezeteket. Hozzánk is eljutott egy hátizsákos férfi azon a hétvégén. Vasárnap délután lévén övé volt a szó az istentiszteleten. Bizonyoságot tett, új éneket tanított, végül pedig Bibliákat, lelki tartalmú könyveket ajánlott és árusított a testvéreknek.

Lelkipásztor édesapám meghívta őt hozzánk vacsorára és éjjeli szállásra. Másnap reggel – a szokott módon – családi áhítatra ültünk az asztal köré mi öten és hatodikként Csordás bácsi, a „kolportőr”.

– Na, gyerekek, tudtok már olvasni? – tette föl a kérdést. Mindhárman felraktuk a kezünket. Engem nagyon kicsinek talált és rákérdezett:

– Csak nem hogy te is? Aztán hány éves vagy?

Mondom neki, hogy „öt, de inkább fél hat”. Nem akarta elhinni, hogy egy és két évvel idősebb lány- és fiútestvéremtől már én is megtanultam olvasni.

Azt mondja erre Csordás testvér (így szólítottuk):

– Na, kisfiam, ha te most felolvasod a mára rendelt igeszakaszt, kapsz tőlem egy ajándékot.

Odatette eléem a kinyitott Könyvet, és én megszeppenve, de büszke bátorsággal olvasni kezdtem:

– „Mert úgy szereté Isten e világot, hogy az ő egyetlen egy szülött Fiát adná... – és így tovább, hibátlanul. Nem tudhatta, hogy két hete épp ez volt az aranymondás a vasárnapi iskolában. – János Három tizenhat!” – tettem pontot a mondat végére.

Miután így lezajlott a „feleltetés”, hümmögött, krárogott a drága vendég. Végül aztán kirukkolt a szép szöveggel, hogy:

- Drága gyermekem. Engem most arra indít a Lélek, hogy ezt a kis könyvet neked ajándékozzam – és átnyújtott egy sötétkék borítású Újtestamentomot. – Kísérjen téged ez a Könyv egész életeden keresztül!

Majd megölelt, megpuszilt, „felavatott” a feladatra.

Így lett számomra – és maradt mind e mai napig – a legnagyobb és legdrágább érték a Szentírás, a Biblia, a Könyvek Könyve.

Ez képezte szilárd alapját a lelkipásztori hivatásomnak is. Az örök kérdésre, hogy „mi leszel, ha nagy leszel?”, én sose mondtam tűzoltót, katonát vagy vadakat terelő mozdonyvezetőt. Ez volt mindig egyetlen válaszom: „Baptista lelkipásztor leszek!”

Érettségi után az akkori ideológia „hős” képviselői kaján kacajok között utasították vissza egyetemi továbbtanulásra irányuló igénylő pályázataimat. „Mert tudd meg, drága gyermekem, hogy negyven év múlva itt már senki sem fogja tudni, hogy miféle szekta volt az a 'bakpista' vagy mi a csoda.”

A „sors fintora”, hogy épp az ötvenhatos forradalom évében történt lelkészi felavatásom. Ötven esztendő alatt hat körzetben végeztem lélekmentő, tanító és építő szolgálatot. És ma – méltatlanságom tudatában, mély alázattal és a lehajló kegyelmet dicsőítő örömmel – kijelentem: a legdrágább érték számomra azóta is a lelkipásztori hivatás! Az Úr elhívott, és ez a szent szolgálat teljes örömmel töltötte meg az életünket. A többes szám drága páromat, Marikát is egybefoglalja velem. Meggyőződésem, hogy a lelkipásztori szolgálat „kétemberes” munkakör, feltéve, hogy „lesznek ketten egyé”.

Az még külön „ráadás” és hálaadási téma, hogy Isten Lelke nemcsak a beszélés, hanem az írás szolgálatát is rám bízta kegyelmesen. Ezt a szent „robotmunkát” mind e mai napig lelkesen, azaz szívesen végzem. Úgy mondjuk mi ezt, „iromániások”, hogy „amíg a toll ki nem hull a kezemből. Írok, amíg bírok.”

Amit életemben értéknek tartottam és tartok: ez a tény, hogy írhattam, írhatok. És ha ezt még valaki más is értéknek gondolja, azt mondom erre. „Ez volt az öregember kétfillérje”, amit az örök Isten perselyébe tehettem, hálaából mindenért.

Kissé fáradtan, de lankadatlan hittel és bizonyossággal balagok „Fölfelé a hegyoldalon”. Ebből a kis kötetből idézem zárósoraimat:

*Föltekintek rád, és boldogan kiáltom:
Jézus, te vagy az én Uram és Királyom!*

*Jó melletted élni! Nézlek és csodállak.
Boldog a hitem, mert mindenben ott látlak.*

*Útelágazásnál néha – bizony – félttem,
De továbbvezettél. Szeretted, nem kétlem.*

*Nagyvonalú Isten! Könnyeimet látva
Bocsánattal néztél a megrepedt nádra.*

*Pislogó mécssemnek lángját felszítottad.
Akartad, hogy utat mutassak másoknak.*

*Ezt teszem még mindig. Bár lassul az ütem.
Meredek az ösvény és verdes a szívem.*

*Még egy kis kitartás! – mondogatom csendben.
Talán te is hallod, ki fönt vársz a mennyben.*

*Vajon milyen lesz ott? – Százszor elképzelem.
Ha nyílik az ajtó, minden rendben legyen!*

*(Pécs, 2015. december)
(Jó Pásztor, 2020. január–március, 18. old.)*

EMLÉKKÖNYV

Gerzsényi Sándor lelkipásztor-költőről - könyvkiadási alap -

Gerzsényi testvér egyetlen, még kapható verses- és novel-láskötetét ajánljuk azoknak, akik szeretnék tőle legalább egy könyvet őrizni. A 272 oldalas kötet címe: *Fölfelé a hegyoldalon*. A Jó Pásztor Alapítvány adta ki 2012-ben. Az eladásból származó bevételt az alapítvány könyvkiadási alap létrehozására szánja. Ára: 2900 Ft.

Gerzsényi testvér átadta alapítványunknak néhány, kiadás-ra szánt kéziratát és a kiadás jogát. Ezeket szeretnénk sorra venni. Az első már 2020-ban megjelenik.

Akiknek megvan ez a könyv, de szeretnék hozzájárulni további Gerzsényi-kötetek megjelentetéséhez, adományukhoz felhasználhatják a Jó Pásztor Alapítvány csekkjét. A rendelkező részbe írják be: „Gerzsényi-könyvek”! Minden vásárlást és adományt külön levélben megköszönünk.

Ápoljuk közösen az áldott hagyatékot, és tegyük elérhetővé!

*Testvéri üdvözléssel:
a szerkesztő*

Ez a kép az egyik Gerzsényi-albumból való. Nem emlékszem rá, hogy hol készült és mikor. Mindenesetre üzenetet hordoz az eredeti képaláírás: „Jó dolog, ha van egy közös barátunk”. A miénk egy több mint ötvenéves barátság volt

Ott függ a néma Bárány

Finn dallam

Gerzsenyi Sándor 1957

1. Ott függ a né-ma Bá - rány: A vé - re föld-re hull, Míg
2. Úgy fáj a szí-vem néz - ve E - ko - ro - nás Ki - rályt, Mert
3. Most hogy re-beg-jek há - lát A meg-nyílt öt se - bért, Hogy

dül kö-rül az ár - mány, S a tö - meg zúg va - dul. Szent
rút tö - vis az é - ke, S tes - tét kín jár - ja át. Én
ad - ta bű-nöm á - rát El - ron - tott él - te - mért? Ím,

ar - cát üt - leg é - ri, És hull re - á a vád, S ő
térd-re hull-va kér - dem: Ó, mért szen-vedsz, mi - ért? Ó
ma - gam - ról le - mon - dok, Ő - vé e - gész va - lóm, Így

sze - líd han-gon ké - ri Az ég bo - csá - na - tát.
vá - laszt ád sze - lí - den: Ten - ger - nyi bű - nő - dért.
le - szek vé - le bol - dog, Hisz ő az üdv - a - dóm.

A Hít hangjai 1960/72

Külön feladat lehetne az énekszövegek összegyűjtése, elemzése, itt azonban csak arra van módunk, hogy ezzel a kétségtelenül egyik legszebb énekével emlékezzünk szövegírói szolgálatára. (A. M.)

DÍJAK, KITÜNTETÉSEK

Emléklap

Spurgeon-díj

A Magyarországi Baptista Egyház díjat alapított C. H. Spurgeon nemzetközileg és felekezeti szinten ismert angol baptista prédikátor emlékére. A Magyarországi Baptista Egyház Országos Tanácsa a díjat 2015-ben

Gerzsenyi Sándor

baptista lelkipásztor, költő, újságíró, lapszerkesztő és énekszöveg-író számára adományozza, aki életművében a látszólag különféle hivatások mind-mind közös nevezőre jutnak abban, hogy általuk Isten igéjének hirdetésére vállalkozik. Sokszínű életpályájának különféle megnyilatkozásait mind annak a küldetésnek vetette alá, hogy általa a hatalmas Isten hírnöke legyen. Az emlékérmét és az oklevelet Pécsen, a Baptista Szimfonikusok adventi istentiszteletén adtuk át, Gerzsenyi Sándor testvér munkássága elismerésül.

Pécs, 2015. december 06.

Papp János
egyházelnök

Mészáros Kornél
főtitkár

Az emléklapon látható bronz dombormű Bánkúti István szobrászművész munkája. Eredetije a Baptista Történelmi Emlékparkban található a Budapest VI., Benczúr u. 31.-ben. Átadására az új missziói központ megnyitása alkalmából került sor 2000. március 19-én.

A RÁT MÁTYÁS-DÍJ 2008. ÉVI KI- TÜNTETETTJE: GERZSENYI SÁNDOR

Gerzsényi Sándor baptista lelkipásztor, költő, újságíró, lapszerkesztő és énekszövegíró életművében a látszólag különféle hivatások mind-mind közös nevezőre jutnak abban, hogy általuk Isten igéjének hirdetésére vállalkozik. Sokszínű életpályájának különféle megnyilatkozásait mind annak a küldetésnek vetette alá, hogy általa a hatalmas Isten hírnöke legyen. A Rát Mátyás-díjra javasolt Gerzsényi Sándor otthonosan mozgott a különféle műfajokban. Kereste az újat, kerülte a szürkét, a megszokottat, és újságíróként, íróként éppúgy, mint költőként meg lelkipásztorként a változhatatlan ősi Igéből mindig újat és változatosat tárt olvasói vagy hallgatói elé. Tehetsége Istentől származó adomány, de szorgalmasan egészítette ki talentumait tudománnyal.

75 évvel ezelőtt a Bükk hegység déli peremén látta meg a napvilágot. Édesapja lelkipásztor-hivatásának megfelelően az ország különböző településein végezte tanulmányait. Noszvaj

kis falusi iskolája után Gyulán, a városi gimnáziumban érettségizett. Lelkeszi hivatásának első valós tanújelét akkor adta, amikor a teológia első két évfolyamát egy év alatt végezte el. Orgoványon, Rákoscsabán, Kispesten, Csepelen, Rákospalotán és Pécsen volt lelkipásztor. Nagyszerű igehirdetéseit nem felejtik a néhány tagot számláló Kispesten éppúgy, mint a több száz tagú pécsi gyülekezetben, ahol megadatott számára, hogy az ország egyik legimpozánsabb baptista templomát építse fel.

Lelkipásztori szolgálata mellett fiatalon kapcsolódott be a baptista egyház nagy hagyományokkal bíró irodalmi életébe. Első verse 1957-ben jelent meg nyomtatásban, de az újságírást is éppúgy hivatásának tekintette, mint a lelkipásztorkodást vagy a költészetet. 1971-ben elvégezte az újságíró-iskolát, majd 1974-ben tördelőszerkesztői képesítést szerzett. Húsz éven át volt a *Békehírnök* munkatársa, nemcsak úgy, mint újságíró, hanem mint korrektor, lektor, majd két ízben is felelős szerkesztő. A rendszerváltozás hajnalán, mint szerkesztő, felismerve az ügy fontosságát, házi újságíró-tanfolyamot indított a baptista egyház frissen induló gyülekezeti lapkészítői, leendő cikkírói számára, amelynek az erdélyi magyarok köréből is voltak hallgatói.

Első verseskötete csak a rendszer lazulása nyomán, 1980-ban jelenhetett meg Balog Miklós költőtársával egy közös könyvben *Első kéve* címmel. Az 1990-ben megjelenő *Eldőlt a szívemben* című prózai kötetében számos ember Istenhez térésének történetét írta meg. Újabb verseskötetét *Vallomás* címmel 1994-ben adta közre a Napsugár alapítvány, majd 2003-ban jelenhetett meg a *Meditáció* saját kiadásában, melyben énekszövegeit, verseit és számos kiváló prózai írását adja közre. 2006-ban *A századik* címmel verseket publikált. (A művészi grafikákkal illusztrált, kizárólag gyermekverseket tartalmazó, hiánypótló kötetet a Jó Pásztor Alapítvány felkérésére írta, és az alapítvány is adta ki. – *A szerk.*)

Érdemes felfigyelni énekszövegírói munkásságára is, hisz számos ökumenikus körben használt énekverse más egyházak

kórusaink előadásában is felhangzik. Az immár klasszikusnak mondható szövegek maradéktalanul megfelelnek a prozódiai és tartalmi követelményeknek.

Akik ismerik Gerzsenyi Sándor munkásságát, osztják a véleményyt, mely szerint az írásaiban rejlő humora, finom iróniája, líraisága, választékosan és szabatosan megfogalmazott mondanivalója lebilincseli az olvasót. Az alapjában befelé forduló, érzelmileg visszafogott és fegyelmezett ember amikor tollat ragad, őszinte és kitárulkozó. Nem túlzás az a kiadói megálapítás, miszerint Gerzsenyi Sándor a mai magyar vallásos költészet egyik kiemelkedő alakja.

Személyében a lelkipásztor és a költő, az újságíró és az ének-szövegíró osztozott a talentumokon, de „végül is eljutott a lehető legbensőségesebb megoldáshoz” – amiként Pilinszky János fogalmaz Sík Sándor költészetét elemezve.

Gerzsenyi Sándornak ma életműdíjat adunk át. Ki ismerhetné jobban ezt az életet, mint saját maga, aki *Az öreg hajós balladájában* így ír lelkes pályakezdéséről:

*Szép kikötőből indult, ifjú hévvel,
Csattogtatta vitorláját a szél.*

Majd feltárja életének legfőbb motivációját:

*Őseitől egy kopott Könyv maradt rá,
Az szolgált biztos iránytű gyanánt...*

Ugyanakkor nem hallgatja el életének nehéz időszakait sem, amelyhez siet odailleszteni pozitív tapasztalatát is:

*A mélység torka gyakran tágra tárult,
Hogy elnyelje a csöpp kis csónakot,
De Isten karja szelíden alányúlt,
Szabadulást és új reményt adott.*

Ünnepeltünk olvasótáborának ez idáig nem volt lehetősége méltóképpen megköszönni közhasznú irodalmi tevékenységét, bár akik ismertük, mindig tudtunk a nála elhelyezett értékekről.

Kedves Sándor, most a Protestáns Újságírók Szövetségének Rát Mátyás-életműdíjával a zsebedben indulj tovább a megénekelt „új reménnyel” teljes utadon.

Pilinszky Irodalmi Kávéház – Budapest, 2008. december 3.

A laudációt írta és felolvasta Marosi Nagy Lajos, a Protestáns Újságírók Szövetsége Ellenőrző Bizottságának elnöke. A díjat átadta Novotny Zoltán, a Protestáns Újságírók Szövetségének elnöke.

* * *

Fontosak a díjak, kitüntetések, de a legfontosabb, hogy Jézus, Mesterünk legyen velünk megelégedve.

Gerzsenyi Sándor is gyarló ember volt, mint mi mindnyájan, de igyekezett hűségesen szolgálni az Urat, akinek kegyelme az ő üdvösségéhez is elég.

– am –

III. fejezet

Karácsonyi versek

Az emlékkönyv harmadik fejezetét Gerzsenyi testvér nem sokkal halála előtt állította össze a fenti címmel. Bizonyára dolgozott volna még rajta, azonban itt változatlanul közöljük iránta való tiszteletből. Vannak benne rövid gyermekversek éppúgy, mint hosszabb és mély üzeneteket hordozók és van néhány énekszöveg. Az volt a vágya, hogy ne némuljon el azoknak ajka imaházainkban sem, akik szeretik a hitből fakadó verseket. Bár így lenne!

– A szerk. –

III. Karácsonyi versek ♦ 79

MEGÉRKEZETT!

*Békességet hozott nekünk,
Az ő békességét.
Nem úgy adta, mint a világ.
Ismerjük személyét.*

*Ő a megígért Messiás.
Megérkezett végre.
Nem paplanos ágyba, hanem
Egy ól sötétjébe.*

*Éjszaka történt. Csillagok
Ragyogtak az égen.
Kitűnt egyik a sok közül,
Alászállt egészen.*

*Bethlehemben történt. Ez egy
Kicsiny, régi város.
Hogy ment végbe? Ismeretünk
Felszínes, hiányos.*

*Egyszer csak már bepólyálva
Feküdt a jászolban.
Angyalkezek művelhették,
Hogy minden „pászoljon”.*

*Sürgés-forgás kezdődött. – Mert
Lám, pásztorok jönnek.
Amott távol egy karaván!
Érkeznek a bölcsek.*

*Bemennek az istállóba,
Térdelve, hajolva.*

80 ♦ III. Karácsonyi versek

*Nem sietve, hangoskodva.
Komótosan, sorba.*

*Elhozta az ajándékát
Mind, ahogyan illik.
Arany, tömjén, mirha, bárány,
Orda, tejes ibrik.*

*Hálásan tevékenykedik
A fiatalasszony,
Derűs arccal mosolyog, hogy
Örömet fakasszon.*

*Mindezeket megőrzi és
Forgatja szívében,
Hiszen minden úgy lett, amint
Megígérte Isten.*

ÁLOM-IMA

*Éjjel van. Csillagok.
Vén pásztor, itt vagyok.
Ha te volnál a bölcs,
Lásd, én verset írok,
Míg az égbolt csillog.
Te új éneket költ.*

*Szállnak a fellegek.
Minden szív sír, remeg.
Érkezik a hajnal?
Nem hajnal. Csillag ez!
Nyájamhoz közeleg.
Csöndben, nem robajjal.*

III. Karácsonyi versek ♦ 81

Harmat hull. Nyájamon
 Nagy bú ül. Láthatom:
 Nincs békéjük. Félnek.
 Várják a Messiást.
 Egyikük így kiált:
 Jössz már?! – Még remélek...

Sustorgó hang neszez.
 Közelgők lépte ez.
 Valakik csoszognak.
 Nem látnak. Tétovák.
 Keresik otthonát
 A mennyből kapottnak.

Ő így szól: Itt vagyok.
 Jöjjetek, lássatok!
 Égi Atyám küldött.
 Eljöttem. Higgyetek!
 Szentséges kincsetek:
 Elhoztam az üdvöt.

(Pécs, 2009. október 30.)

IMMÁNUEL – I.

Kijelenti a próféta,
 Hogy a szűz foganni fog.
 Valóság lesz a világnak
 Az isteni szent titok.

Igen! A Szűz gyermeket szül.
 Érkezése már közel.
 Az ő neve drága himnusz.
 Messiás, Immánuel!

82 ♦ III. Karácsonyi versek

Csillag fénye jelzi útját,
Várnak rá a nemzetek.
Így szól majd az égi kórus:
Emberek, figyeljetek!

Halál árnyékának völgye
Elengedi foglyait.
A szent Fiú az üdvösség
Útján járni megtanít.

Immánuel az ő neve!
Véle Isten jár velünk,
És hogyha ő mellettünk él,
Ki lehetne ellenünk!

Immánuel nálad zörget.
Tárd ki szíved, hívd be őt!
Általa nyersz békességet,
Bűnt legyőző szent erőt.

Mikor hullsz előtte térdre?
Mondd, mi lesz a válaszod?
Az az egyetlen megoldás,
Hogy az élted átadod.

Nincs jobb válasz, mint azonnal
Óvele indulni el.
Immánuel az ő neve,
Szeretettel átölel.

Nincs erő, mely tőle minket
Elszakíthat. – Ő az Úr!
Fia érdemében végül
Koronát ad – válaszul.

III. Karácsonyi versek ♦ 83

IMMÁNUEL – II.

Üzenet hangzik a mennyből,
Hogy a Szűz foganni fog.
És születik egy kisgyermek.
Fényre lép a szent titok.

A nemzetek dicsősége
Ő, az Egyszülött Fiú.
Isten nagy szeretetéről
Leghitelesebb tanú.

Áldott neve: Immánuel!
Benne Isten van velünk.
Ameddig ő mellettünk jár,
Ki lehetne ellenünk?!

Halál árnyékának völgye
Ez az élet. Fény sehol.
Az ősellenség hatalma
Minden reményt letarol.

Immánuel! – Éltünk egén
Az egyetlen fénysugár.
Ótőle el nem választhat
Sem élet, sem a halál!

Hallom szavát. Tárul szívem,
Hol a trónust átadom.
Boldog vagyok, hogy a hangját
Napról napra hallhatom.

Itt e földön még sötétség,
Bűn és vétek mindenütt.

84 ♦ III. Karácsonyi versek

*Hozzájuk szól küldetésem.
A szeretet Lelke küld.*

*Immánuel hangja hangzik.
Neked mi a válaszod?
Az az egyetlen megoldás,
Hogy a szíved átadod.*

*Akkor tőle sem magasság,
Sem mélység el nem szakít.
Hozzá kapcsol mindörökre
Szent kegyelme és a hit.*

A SZÉP KARÁCSONY

*Azon az első „csendes éjszakán”
Nem tudta senki más, csak égi Atyja,
Hogy ott, a szűkös istálló-tanyán
Szűz Mária a Messiást ringatja.*

*Örvend a föld, karácsonyt ünnepel.
Zendül az ének: Íme, itt a váltság!
A Béke Nagy Királya jött közel!
Mégis sokan a „kis Jézust” imádják.*

*A szép karácsony áldott ünnepén,
Ha a fenyőfán kigyúlnak a fények,
Te álmélkodj a „testté lett Igén”!
És adj hálát a béke Istenének!*

*Tanulj szeretni, alázd meg magad,
Kezedet nyújtsd szép simogatásra!
Mutasd be Jézust, ne légy hallgatag!
Úgy élj, hogy bárki benned Krisztust lássa!*

III. Karácsonyi versek ♦ 85

BÖLCSŐJÉTŐL - VÉGIG

*Hová lett a régi
Ünnep szép varázsa?
Hová lett a vágy, hogy
Mindenki meglássa*

*Őt, az Üdvözítőt,
A jászol Csodáját? –
Napkeletről jöttek,
Hogy látván csodálják.*

*Pásztor vágytam lenni,
Mikor gyermek voltam.
Betlehemesek közt
Lihegve loholtam.*

*Kucsmámat leraktam.
Én ezt adtam neki.
Mária nyugodtan
Jászlába teheti.*

*Ragyogott a csillag.
Hunyorgott a szemem.
De kinn, a sötétben
Rám jött a félelem.*

*Visszakiáltottam:
Jézusom, el ne hagyj!
Kísérj el a sírig,
S ott is velem maradj!*

*Ballagok... Utánam
Több van, mint előttem.*

86 ♦ III. Karácsonyi versek

Bölcsőmtől síromig
Megváltóm mögöttem.

De ott, a túlparton
Előttem integet...
Ha majd odaérek,
Ő nyújt nekem kezét.

ÍGY TÖRTÉNT

Az emberiség sötét éjszakája.
Maroknyi nép, mely Messiását várja.

Próféta rikkant. Efratáról jósol.
A legkisebbről, Betlehemről jót szól.

Elhallatszik e hang távol keletre.
Bölcsek indulnak csillagot keresve.

Ezer veszély közt törtetnek előre.
Hol az új király? Nincsen hír felőle?

Mikor aztán egy palotához érnek,
Véres királytól jó tanácsot kérnek.

De már a Lélek viszi tovább őket,
Hogy megtalálják a „kies mezőket”.

Condrás pásztorok botlanak beléjük.
Hová? Hová? – Hogy végre már elérjük!

Közös csapatjuk istálló fogadja.
Amit az Írás ígért, most megadja.

III. Karácsonyi versek ♦ 87

---

*Egy kimerült nő, üdözöült mosollyal,
Mellette férje, az ács, dús bozonttal.*

*Köztük egy kiseded. Nicsak, ő a Csillag!
Picinyke szíve delejezőn csillog.*

*Ő vonta szívük, amikor megálltak,
És hívta lelkük, mikor visszavágytak.*

*Nosza, elő a gyémántos kazettát!
És ti, amott, a kenyeresarisznyát!*

*Aranyat, tömjént, mirhát jászolába!
S egy finom bárányt! (Beakadt a lába...)*

*A magasságban hozsánna, dicsőség!
E földön béke, szeretet és bőség!*

*Megszületett az ég és föld Királya!
Áldassál, Jézus, Messiás! Hozsánna!*

ENNYI A KARÁCSONY?

*A hangulat utánozhatatlan.
Harangszó, ének, csengettyű, tilinkó.
Minden szív boldog, békés bódulatban
Ugrál, lengedez – ódon bársonyhintó.*

*Pazarló bőség, jó szó, szép ajándék.
Nincs ára most a meglepetéseknek.
Fegyverszünet, andalító barátság.
Kik eddig öltek, két napig ölelnek.*

88 ♦ III. Karácsonyi versek

*Meghatódunk. Nem ismerünk magunkra.
Az egész világ belefér szívünkbe.
Kit pokolra kívántunk, simogatjuk.
Angyalt mutat az önvizsgálat tükre.*

*De ha lehull az álarc, és a fáról
Lepereg tű és dísz, és tar karokkal
Kapna utánunk, kisiklunk kacagva.
Egymás torkának esünk két marokkal.*

*Eltelik újra jó tizenkét hónap:
Mi háborúzunk végkimerülésig,
S felhánytorgatjuk majd türelmiünk fogytán:
A várva várt karácsony meddig késik?!*

(2004. november 23.)

LEHETNE SZEBB KARÁCSONYOD

*Ő áthidalta a végtelen úrt,
hogy békét hozzon számodra.
Neked csak egyet kellene lépned,
hogy rátalálj felebarátodra.*

*Az ő megcsúfolt fejére szállt
e földön minden bűn és átok.
Neked csak ki kellene mondanod végre:
Testvér, nyújts kezet! Megbocsátok.*

*Emberré lett e földön, s belehalt,
hogy végre emberré lehess – általa.
Ti meg azon emésztitek magatokat,
hogy melyikötöknek lehet igaza.*

III. Karácsonyi versek ♦ 89

*Feltámadott és mennybe ment,
így akar mindenkit üdvözíteni.
S te olyan könnyelműen járod utad,
mintha nem akarnál fönt vele lenni.*

JÉZUS NEVE: JELSZAVUNK

*Égből jön a Messiás.
Próféta hangja szól:
Fogan a Szűz! – így kiált.
A menny földig hajol.*

*Bolygónk sötét tájait
Fényesség hatja át.
Isten mindenkin segít,
Ki Megváltóra várt.*

Kar:
*E névben ragyog jövőnk,
Mert ő Immánuel.
Feltámadt szent jól tevőnk,
Üdvünket hozta el.*

*Most, hogy Isten van velünk,
A kígyó porba hullt,
Tűz tavában elmerül,
Mert félni nem tanult.*

*Ellenségünk nincs sehol.
Királyunk jár elöl.
Áldott békecséggel
Minden zugot betölt.*

90 ♦ III. Karácsonyi versek

Kar:

*Jézus neve jelszavunk,
Keresztje jár velünk.
Immánuel! Velünk van!
E névben győzhetünk.*

(A kar ismétlése:)

*Nincs mélység vagy magasság,
Mely tőle elszakít!
Örökre hozzá kapcsol
A kegyelem s a hit!*

CSILLAGFÉNYES...

*Csillagfényes, csöndes éjjel
Őrzi álmod, Betlehem,
Ám a néma, tiszta égből
Szózat csendül hirtelen:*

*Halleluja, dicsőség az Úrnak!
Halleluja, dicsőség Istennek!*

*Angyalkórus hangja zengi:
Jézus Krisztus földre szállt!
Pásztor és bölcs, néki hódolj,
Térdre hullva őt imádd!*

*Halleluja, dicsőség az Úrnak!
Halleluja, dicsőség Istennek!*

*Istenünknek fönn a mennyben
Dicsőség és hódolat!*

III. Karácsonyi versek ♦ 91

*Emberek közt itt e földön
Békesség, jóindulat!*

*Halleluja, dicsőség az Úrnak!
Halleluja, dicsőség Istennek!*

ADVENTI GYERTYÁK

*Meggyújtom adventi gyertyáimat.
Egy, kettő, három, négy. Ragyog már mind.
Elmondok mellettük egy-egy imát,
Hogy még pompásabban világítsanak.*

*– Köszönöm, Uram, tündöklő fényedet.
Új teremtés hajnala ragyogott fel veled.
Látok már én is! És mily nagy csoda:
Nyomodban járva lehetek, miként te,
A világ világossága. Ne hagyj kialudni!*

*– Hálát adok a küldetés kegyelméért.
Kezemben égő gyertyával járom e világot,
Tenyered oltalma őrzi kicsiny lángom.
Vaksötétben bolyongnak milliók;
Legalább egynek lehetnék csillaga,
Hogy rátaláljon az útra: menny felé!*

*– A harmadik gyertya idézi Betlehem
Történetét, a testtlét csodáját.
Mikor az égi Kisded éjfél tájban
Kipillantott az istállóajtón,
Két fénypontot szemlélhetett.
Fönt az a csodás, az volt az üstökös,
És távol az a parányi halovány,*

92 ♦ III. Karácsonyi versek

Az voltam én meg a csöpp mécssem.
 Egy háromsoros kis verset vittem
 Ajándékul jászladhoz, Jézusom...
 Tudod, az a borzas bojtárgyerek
 A sor végén, Uram. Talán megismersz.

– És gyújtom a negyediket, s várlak.
 A szemem látomásra nyílik. Ámulok.
 Vakító fényben jön a szent Vőlegény,
 Hogy elragadja hű Menyasszonyát,
 A megváltottak szép Gyülekezetét.
 Emeljük pislákoló gyertyánkat
 Mindannyian, kik oda tartozunk!
 Adj kitartást, hogy ki ne hunyjon fényünk!

– Picinyke lángocskák, adventi gyertyák,
 Lobogjatok, emlékeztessetek!
 Indítsátok serény munkára váró lelkem,
 Hogy bármikor jön, készen várjam Őt!

FÖLDRE SZÁLLT A BÉKESSÉG

Csendes szívvel nézz az égre,
 Halld az angyalhírnököt!
 Karácsonynak éjszakáján
 Isten testbe öltözött.
 Betlehemben szállt a földre,
 Angyalkórus üdvözölte:
 Itt a drága Újszülött!
 Hozzánk béke költözött.
 Mindörökké áldassék,
 Földre szállt a Békesség!

III. Karácsonyi versek ♦ 93

Mennynek minden ékessége
 Jászlából sugárzik ránk.
 Megbékélt a bűnös földdel
 Jézus által hú Atyánk.
 Ember, angyal együtt zengjen,
 Itt, a földön és a mennyben:
 Áldott légy, Immánuel!
 Alkotónk most átölel.
 Véges lett a végtelen;
 Imádjátok szüntelen!

Éltessétek szíves szóval
 Őt, a Béke Hercegét!
 Dicsérjétek örvendezve
 Szent Szűz méhe gyermekét!
 Éjszakánkra hajnal támadt;
 Múlják gyász és barna bánat!
 Éledünk és gyógyulunk;
 Köztünk él dicső Urunk!
 Jézusunk, dicső Napunk,
 Mindent érted áldozunk!

(Énekszöveg; a bodrogi Menedék Alapítvány kérésére
 angol szöveg alapján.)

LEHOZTA Ő A BÉKÉT

Ki az, kit csöndes áhítattal
 Mária bepólyált?
 – Ne mondd, hogy még nem ismered
 A földnek Megváltóját!
 Halld, angyalkórus zengi:
 Jézus Krisztus földre szállt!

94 ♦ III. Karácsonyi versek

- Légy bölcs vagy jámbor pásztor,
Kínálj néki szállást!

Ha nagy Király, miként lehet,
Hogy ágya durva jászol,
És ékes csillogás helyett
Csak egy kis mécs világol?
Elhagyta ő az égi trónt
S a mennyben mindenét...
Szent szíve úgy szeret:
Lehozta ő a békét.

Már kincset adni nem tudunk;
Kitárjuk hát a szívünk,
És lelkes dalt zeng kórusunk,
Míg Betlehembe érünk.
Jöjj velünk, földnek minden népe,
Ő az új Király.
Higgy benne, és megosztja
Véled szent országát!

(Énekszöveg; a bodrogi Menedék Alapítvány kérésére.)

III. Karácsonyi versek ♦ 95

MENNYEI KÓRUS

Mennyei kórus hangja kél,

alleluja!

A bűnnek éje véget ér,

alleluja!

Akiről szóltak próféták,

alleluja!

Az Üdvözítő földre szállt.

Alleluja!

Alleluja!

Dicsőség fönn a mennyekben,

alleluja!

E földön béke, végtelen,

alleluja!

Atyánk elküldte szent Fiát,

alleluja!

És benne bűnbocsánatát.

Alleluja!

Alleluja!

(Énekszöveg – EV, 30)

TALÁLKOZTAM A GYERMEKKEL

*Amikor hozzád elindultam,
Még én is szinte gyermek voltam.
Nem is tudom, hogy miért féltem,
De reszkettem az égi fényben.*

*Olyant ezelőtt sose láttam.
Toporogtam a kis csizmámban.
Apám, az a nagy, erős pásztor
Kiszólt hozzám a rozszant házból.*

*Gyere közelebb! Itt a Gyermek.
Lehozta nekünk a kegyelmet.
Simogasd meg bársonyos arcát!
Ha érinted, földerül orcád.*

*Oda is mentem, de a lábam
Megbotlott az alomszalmában.
Én esetlenül térde hulltam,
S a Gyermek lábát megcsókoltam.*

*Kérlek, a szegénységem nézd el,
De én így jöttem, üres kézzel...
Vajon mit is vihettem volna!
S még sírtam is nagy bánatomba'.*

*Apám így szólt: Add át a szíved!
Ha semmid sincs, adj oda mindent!
Az Örök Ige azt tanítja,
Ő a szegényt meggazdagítja.*

*Az Írás betelt. Gazdag lettem...
Azóta szolgáltam s szerettem.*

III. Karácsonyi versek ♦ 97

---

*Továbbadtam, mit tőle kaptam,
És soha nem voltam magamban.*

*Szórtam a kincsem – nem fogyott el,
S csak néztem őt ámuló szemmel.
Utat mutattam Betlehembe,
Hogy még sok ember boldog lenne.*

*– Gyermek voltál, te kis Királyfi,
De megtapasztalhatja bárki,
Hogy Király vagy, a legnagyobb Úr,
S az én Királyom még azontúl.*

*Előtted meghajolnak térdek,
Királyságok, fejedelemségek...
– Köszönök mindent, amit adtál,
Hogy testvéredül elfogadtál!*

JÉZUS ÉS A SZENT CSALÁD

*Múlóban már az ünnep.
Mutatja a naptár.
Lemenőben a csillag,
De Te itt maradtál.*

*Sok ajándékot hoztál.
Örvendezünk benned.
Maradj hát a vendégünk!
Minek továbbmenned?*

*Holnap is kell ennetek.
A miénkből futja.
Pihennetek is szabad.
Hadd várjon a munka!*

*Meg aztán – ha jön a baj,
Jó, hogy köztünk vagytok.
Ha közel a Segítő,
Kátyúban nem hagytok.*

*Elmondjuk mindenkinek:
Jézus szeret minket!
Elhagytuk már a múltat,
Arra nem tekintget.*

*Ha itt él a szent Család,
Mi is szentté válunk.
Ez volt mindig a legszebb
És legforróbb vágyunk.*

(2011)

MEGÉRKEZTÉL, JÉZUSUNK!

*Nem királyi palotában,
Patyolat szülőszobában,
Hanem kicsiny istállóban,
Annak szűkös jászolában
Születté meg, Jézusunk.*

*Csillag ragyogott fölötted.
Dicső mennyország mögötted.
Szédítő úr állt előtted.
Alászálltál, hogy betöltsed
Kegyelmekkel, Jézusunk.*

*Aranyhárfa pengett-zengett
Odafent, és szende szentek*

III. Karácsonyi versek ♦ 99

---

*Trónusod körül kerengtek,
Mert – hogy megismerd a „lent”-et –
Földre jöttél, Jézusunk.*

*Ez a „lent”: rozzant istálló,
Számodra mégis kiváló
Szálláshely. És – mily találó!
Rád terült egy égi háló,
Hogy megvédjen, Jézusunk.*

*Lucifer, az ősrivális
Ölni kíván. Ott van máris.
Gonosz terve kriminális.
Mózes könyve prófétál is:
Eltaposod, Jézusunk!*

*Ebben bízunk és remélünk.
Az ellenségtől nem félünk.
Énekelünk és zenélünk,
Születésedről beszélünk.
Miénk lettél, Jézusunk.*

*Az üzenetet megkaptuk.
Előbb szívünkben forgattuk,
Aztán gyorsan továbbadtuk...
Diadalmat láthatjuk,
Üdvözítő Krisztusunk!*

(2011)

KÉT FA

*Ennek a fának ezer ága van.
Körötte állva mindenki örül.
Amannak kettő. Egyik égbe dőf,
A másik, mint a kitárt karú Isten:
E vak golyóbist öleli körül.*

*Ezen a fán sok dísz csillog, zörög,
A tarkasága vonzza a szemet.
De aki azon függ, nincs szép alakja.
Torz, mint a szőlő göcsörtös töve,
Elriasztja a tekintetemet.*

*Itt harsány fények, csillagok, sziporkák,
Tündököl minden, mint a színarany.
Amott az „ember” szeme fennakad,
A tekintete elhomályosul,
Mint kinek örök búbánatja van...*

(2004. november 23.)

A MESSIÁS URALKODÁSA

Ézsaiás 9. fejezete alapján

*Sötétségben jár a nép századok óta
A halál árnya völgyében botorkál
És amikor már elfogy a reménység
Megjelenik a drága Messiás
Az előre oly gyakran megjelentett
S egy szempillantás alatt fény ragyog
A halál szakadékában lakókra
Ez a fény élet, újjászületés*

III. Karácsonyi versek ♦ 101

Az örömnök és ujjongásnak fénye
Mint az aratás vidám ünnepén
Szoktak örülni mind az emberek
Az új kenyérnek, amely legyen áldott
Vagy mint mikor a győztes hadfiak
Körülállják a zsákmányhalmokat
És vigadozva, egyenlő arányban
Részeseznek a szerzeményeikből

Megérkezik a drága Messiás
A várva várt, az epekedve hívott
És összetöri a nyúzóik igáját
S a botot, mellyel a verőlegények
Véresre verték az Úr népe hátát
A sanyargató vesszőjét szétzúzza
A menetelő marcona vitézek
Mindent eltípró csizmája lefoszlik
Vértől csepegő köpenyük szakadtan
Tűz martalékává lesz és elég
Hamuvá válik és a szürke pernyét
Kacagva szerteszórja a vihar

Mert megszületett a Gyermekek, a Fiú
S az uralmat az Ég órá ruházza
És ily neveken lesz majd ismerős
Ha hódolói lábához omolnak
Csodálatos Tanácsos, Erős Isten
Örökkévaló Atya. Nagyobb nincsen
Ő lesz a Békesség nagy Fejedelme
És béke lesz a földön és a mennyben
Szent uralmának nem lesz soha vége
Pillantásától mind megszégyenül
Ki ellenáll, mert övé az erő
És a hatalom most és mindörökké

*Nevére meghajolnak mind a térdek
 És meghajol minden szív mindenütt
 Ő lesz az egyetlen uralkodó
 Mennyben és földön és a föld alatt
 S minden nyelv vallja: Jézus Krisztus Úr
 Az Atya Isten dicsőségére
 Ámen, dicsőség, halleluja, ámen!*

SZÜLETETT NÉKTEK A HÍD

*Kellett a Híd!
 A túlsó part messze volt nagyon,
 s a víz sötét, zúgó, hideg.
 Szívünk a bánat bús ködétől
 megterhelt és beteg nagyon-nagyon.
 Éreztük mi régóta már,
 hogy ott,
 a nagy folyón túl napsütötte tájak
 és végtelen, boldog terek
 varázsa hív.
 De jaj, a nagy vizek!
 De jaj, a messzeség!
 De jaj, szegény, kicsiny magunk!
 Kellett a Híd!
 Szívünk alélt volt, szinte már halott
 a vad hidegtől, gyilkos félelemtől,
 amikor egyszerre hirtelen
 a két part összeért.
 A két part karja összeért.
 A két part összeért a Híd-ban,
 tebenned, Krisztusom, tebenned.
 Akkor éjszaka volt.*

III. Karácsonyi versek ♦ 103

Az égen tüzes csillagok legeltek.
 A földön szelíd báránycák heverésztek.
 A sűrű csöndben
 egy pásztorgyerek tilinkója sírt.
 Fölötte lágyan, mégis messzehangzón,
 a túlpartról a földre érkezett
 fényes angyalhad énekkara zengett.
 Átjöttek ők a nagy folyón,
 hogy hírt adjanak – szegény sóvárgóknak –
 a Hídról.
 A Híd-ról, aki van,
 a Híd-ról, aki lesz,
 a Híd-ról, aki mindig itt marad már
 két part között, hogy rajta átmehessünk
 oda, hol örök nap világol,
 és boldogság
 és béke van, örök.
 Kellott a Híd!
 Az éjszakának vége.
 A vén Folyó hunyászkodón, sután,
 nedves orrát, mint megszelídült állat,
 a Híd két roppant pilléréhez nyomja
 s morog szelíden.

(1964)

MENNYBŐL AZ ANGYAL...

Mihozzánk sokszor eljött már
 a karácsonyi kedves Angyal.
 Itt is maradt közöttünk néha
 valameddig,

104 ♦ III. Karácsonyi versek

míg rá nem ijesztettünk
idétlen és indulatos
viselkedésünkkel.
Mert mikor látta szegény,
hogy „nem vagyunk mi angyalok”,
egyáltalán! –
tovalebbent szomorúan,
és csalódottan itt hagyott.
Mintha csak azt mondta volna:
maradjatok balga birkáitok között...

Ma újra kísérletet tesz nálunk.
Ha egy kicsit
egészen csendben lennénk,
hallhatnánk, hogy lágyan átsuhan
a karácsonyfa kedves díszei
és csöndes ágai között.
De meddig tart vajon
az áldott, angyali
és bárányfelhős békességünk?

Dicsőség! – mondja ő.
Békesség! – mondom én.
Aztán hamarosan összeelegyítem
e kettőt, balgán, tudatlanul.
Őrizze ő a békességet,
a dicsőség viszont enyém legyen,
a hatalommal, győzelemmel együtt!

Néz egy nagyot, megilletődve,
megcsóválja tündérhajjal borított,
tündöklő, szép fejét,
és elemelkedik.
Hamarosan felülről integet.

III. Karácsonyi versek ♦ 105

---

*Hallani vélem, mintha csak
azt suttogná szomorkás mosollyal:*

*Jövőre újra itt leszek, ha élünk, azaz
hogyha éltek még, szegénykéim!
Mert így, ahogy ti –
még élni sem lehet!
Nem érdemes.
Ballagjatok vissza a mezőre,
és várjatok,
míg újra felragyog az ég,
s hangzik a szózat
a szent Messiásról,
hogy született néktek!
De most már hadd születne
egyedül csak tinéktek!
A békéjével együtt...*

HARANGOZOK

*Ha hull a hó és zúg a harang bronza,
hogy tudtul adja Jézus születését,
az én szívem is nagy haranggá válik,
a sok pásztort hogy Betlehembe vonzza.*

JÓ LENNE...

*Karácsonyeste vándorútra indul
szívem, mint akkor ott a pásztorok
a betlehemi kopár legelőkön,
midőn Isten emberré változott,*

*és elmegyek, hogy találkozam véle,
a jászla előtt csöndben leboruljak,
s az alázatos szívű szent szülőktől
örülni, hinni, szeretni tanuljak.*

VÁROM ŐT

*Szenteste hogyha újra eljön, én is
csatlakozom a csordapásztorokhoz,
s a térdemen ha Betlehembe érek,
tudom, Jézusom vétkemből feloldoz.*

*És bárány lesz a szívem, tiszta gyapjas,
fehér, szelíd bárány. Karomba véve
megcsókolom majd ujjongó örömmel,
és rábízom örökre szent kezére.*

SZENTESTI HANGULAT

*Karácsonyest. A gyertya lángja
szelíden hinti sugarát.
Úgy ülünk itt, mint Betlehemben
Jászol mellett a Szent Család.*

*Künn zúg a szél. Itt jó melegben
a gyermek csendesen pihen.
Mi tündérmáit virrasztjuk,
meg ne zavarja semmi sem.*

*Suttogva, halkán, néki boldog,
aranyjövendőt tervezünk,*

III. Karácsonyi versek ♦ 107

---

*s hogy úgy lehessen, megtesz mindent
érte munkálkodó kezünk.*

*Álmodj, kisangyal! Betlehemben
így álmódott Ő is talán,
jászolbölcsőben, szalmaágyon,
egy dicső korszak hajnalán.*

(Zsolt fiunk egyéves volt éppen.)

ÜNNEPVÁRÁS

*Jó lenne ünnepelni már.
Ne késsetek, három király!
A nyáj karám mögött lapul.
Szemem virrasztani tanul.*

*Az égi jel megérkezik.
Az majd mindenre fényt derít.
Az örök Ige testet ölt.
Békésen felmordul a föld.*

*Ragyog Mikeás csillaga.
Itt az új élet hajnala.
Nem érdekel már semmi más.
Megérkezik a Messiás.*

*Helyet készíték számára.
Nincs szükségünk a számárra.
Kizavarom, és a jászlat
Átrendezem a Királynak.*

*Nem puha és baldachinos,
De szerintem igen csinos.*

*Itt alussza első álmát.
Ha felébred, gyere! Vár rád.*

*Nézzél hittel a szemébe,
Lövelljen beléd a fénye!
Ha meghajlik karod, térded,
Megnyered az üdvösséged.*

(Pécs, 2014. február 18.)

DIDERGEK

*Elmúlt az ősz, tél meg sehol.
Jókedvem mögöttem lohol.
Ködkönny csepeg. A víz befagy.
Kevés a fény. Kedvem se nagy.*

*Jó lenne ünnepelni már.
Ne késsetek, három király!
A nyáj karám mögött lapul.
Szemem virrasztani tanul.*

*Ha a csillag megérkezik,
Az majd mindenre fényt derít.
Az „Örök Ige” testet ölt.
Békésen felmordul a föld.*

*Ragyog Mikeás csillaga.
Itt az új élet hajnala.
Nem érdekel már semmi más.
Megérkezett a Messiás!*

(2012. december)

III. Karácsonyi versek ♦ 109

„HÁROM-SÁG”

Efrátai Betlehem!
Fényességes Fókusz!
Ekkora szent küldetésre
Vállalkozni jól tudsz.

Sőt: bátor vagy, vakmerő!
Benned lép a Földre
A Menny Szellem-óriása,
Ember-testet öltve.

Három nevet „talált ki”
Számára a Fáma.
Először is Ő lesz majd az
Ég és Föld KIRÁLYA!

Másrészt tükrös PRÓFÉTA,
Jövőbe világló,
Az utolsó nagy időket
Jelző és kiáltó.

Harmadik a legnagyobb!
Mert élete árán
Ő lesz még az áldozat is,
Örök FŐPAP: Bárány!

KIRÁLY, PAP és PRÓFÉTA!
Ez egy dicső pálya.
Ajkunk, szívünk hallelujáz,
Szent Lényedet áldja!!!

(2014. advent)

SZENTESTI ÉNEK

*Hullócsillag? Szikrázó lángú fényjel? –
Az Ég üzent a Földnek akkor éjjel.*

*Megüzente, hogy földre szállt a Krisztus.
Visszatalált a dallamhoz a ritmus.*

*Vége szakadt az átokállapotnak.
A legdicsebb hír kicsiknek, nagyoknak.*

*Emberré vált, mert nekünk adta Isten.
Élt, meghalt, feltámadt, hogy üdvözítsen.*

*Nem neveznek már minket átkozottnak.
Ez a titka a szép karácsonyunknak.*

*Szent éjszaka. Kezdődik ünneplésünk.
Őérte élünk, haláltól se félünk.*

*Odafent már készen az égi otthon.
Aranyvárosban Isten lesz a Templom.*

*Kis templomunkban is ő van közöttünk.
Aranyat, tömjént, mirhát adni jöttünk.*

*Dicsőség néked! Boldogan imádunk!
Jézusunk, te vagy örök nagy Királyunk!*

(2017)

III. Karácsonyi versek ♦ 111

KARÁCSONYI MONOLÓG

Ülök a „fa” alatt és mondom, mondom

Uram! – Itt ülök ajtód előtt.
 Őrnek neveztek ki és idegenvezetőnek.
 Vigyázok a jászolbölcsőre. – Jön valaki.
 Értőn és okosan megmagyarázom
 Ennek az érdekes helynek világraszóló szerepét.
 Igen! – Ő az, akiről a nagy próféták szóltak!
 Az istálló bejárata mellett talán ti is
 Olvastátok a különleges jelentésű feliratot:
 „E barlangszerű hajlékban
 Megszületett a világ Messiása!”
 Kérdezik: mit jelent? – Én elmagyarázom.
 Akit közelebbről érdekel, beavatom
 A szent misztérium lefordíthatatlan,
 Égi nyelven hangzott üzenetének titkaiba.
 Születési idő: az idők teljessége.
 Anyja neve: Mária. Tudjátok: Szűz Mária!
 És az apa: Józsefet szokták megnevezni.
 De ott „fent” – másféle bejegyzések,
 Információk olvashatók a lepecsételt könyvben.
 Isten az Atya! Neki született egy gyermeke.
 Neki és nekünk, akik vártuk és kerestük.
 Vitatják az írástudók: vajon „egyszülött”,
 Vagy „elsősülött” – királyi gyermek-é.
 Őbenne és őáltala „kiszületett”
 A mennyei világból a szeretet és a béke.
 „Útjelző táblának” is mondják némelyek.
 Aki e helyen elindul és halad a „jel” után,
 Odatalál, visszatalál az Édenbe.
 Ülök a bejárat mellett. Tábla vagyok én is.
 És folyton az Útjelző Táblára mutatok.

112 ♦ III. Karácsonyi versek

Mindenkit hívok: Jertek! Jertek!
 Pótolhatatlan élményt nyertek itt.
 Lássátok, nézzétek, szemléljétek!
 Ő az, akit várt a világ!

...Egyik csillagos este-éjszaka
 Besurrantam én is a jászol alá, elé.
 Arra vágott a lelkem, hogy személyesen
 Megismerjem, találkozzam vele.
 Döbrentem álltam, félszegen.
 Egyszer csak észrevettem, hogy a gyermek
 Énrám néz és énrám mosolyog.
 Sokkal gyönyörűbben, mint ahogy
 Mesélni szoktam a „vendégeknek”.
 Majd hirtelen – megtörtént a csoda!
 Megszólalt Jézus. Nevemen szólított.
 Tudta, ki vagyok. Magához vonta szívemet.
 Előbb azt gondoltam (mily balga álom!),
 Hogy rajongásom nyomán „visszaszeret”.
 Elképzelttem, hogy kellek neki. De hirtelen
 Belém hasított az epekedés, hogy milyen jó lenne,
 Ha elfogadna ő is testvéréül,
 Mint ahogy én is így becézgettem őt magamban:
 Aranyos kis testvérkém! Szép Öcsikém!
 Belém mart a felismerés, hogy ha ő
 Mennyei lény, szükségszerű,
 Hogy előbb volt mindennél s mindenkinél.
 Sok millió esztendőtt ha mondom,
 Érzem, tudom, az is kevés, hogy kellőképpen méltassam
 Látható és láthatatlan lényegét.

Kettőezer-tizenhét! – Vége az ünnepnek.
 Befejeződik a „kiállítás”. Kihunynak a fények.
 Én maradok a betlehemi ajtó mellett.

III. Karácsonyi versek ♦ 113

Őre maradok, ahogy – immár – ő is őrizöm.
 Révülten nézek befelé. – Egy csillag
 Még mindig tündököl a „gyermek” ágya fölött.
 És észreveszem hirtelen a „csodát”,
 A megrendítő lényeket: A Gyermekek
 Növekedni kezd. Férfivá érik.
 Éli a maga csodálatos életét,
 Mint ember-Isten. Vagy Isten-ember?
 Jár-kezel az utakon, tanít, gyógyít,
 Csodákat cselekszik, ámulatba ejt.
 „Ahogy ez a nagy könyvben meg van írva”,
 Az idők kezdete óta, ha volt ilyen.
 Látom, hogy él. Bámulom, hogy meg kell halnia –
 Érettem és érettünk. (Nem értem, nem érthetjük.)
 Majd harmadnapra feltámad és él.
 Az angyalok, kik Betlehemben fogadták őt
 És magasztaló éneket harsogtak,
 Most a mennybe visszatértét készítik elő.
 Megszólítanak. Mit állsz itt, szájtáti?!
 Eljött! – Nem értetek semmit?
 Itt volt. – Nem tanultatok tőle semmit?
 Mert újra moccan majd a föld, együtt az éggel.
 Felvitetik mennyei hazájába a dicsőség Ura.
 Láttam. Jöttem, s nem győzöm csodálni.
 Itt élt, itt halt. Ide fog visszatérni.
 Ha lennék még akkor, arra kérlek:
 Énrtem is jöjj! – Tudom, nagyon szeretsz.
 Elfogadtalak, Üdvözítő, nagy Testvéremül.
 Kérlek, fogadj el engem te is kegyelmesen:
 Üdvözített, örökké élő gyermekedül!

(Pécs, 2017)

A MESSIÁS BÖLCSŐJE LETTEM

Mióta bennem megszületté,
 azóta élek én, jó Messiásom.
 Azóta ismerem a boldogságot
 s az üdvözítő béke áldott csendjét.
 Fájt nagyon, hogy életem csak durva szalmaágya
 szent testednek, méltatlan fekhelye.
 Sírtam sorvasztó szegényemben,
 mert kétezer éven át szüntelen
 csak szalma és csak jászol, szűk, szegényes
 istálló várt köztünk reád:
 bűnös, beteg szívünk.
 Te mégis eljössz megszületni...
 Aranyat, tömjént, mirhát vittem
 eléd. Azt hitem, dús ajándék.
 S hogy rám süttött orcád világa,
 ijedten láttam, hogy dicső, szent
 életed ajándéka mellett
 a kincseim silány kövek csak,
 hozzád méltatlanok nagyon.
 Mit adjak? – tétován, kutatva
 kérdezgetem. Szelíden válaszolsz:
 Neked én adhatok csupán.
 Bölcsője lettél életemnek.
 Elég. Maradj az holtodig!
 Azóta bennem él,
 s a szalmát, jászlat, szűk, szegényes
 istállómat betölti fénye.
 Szent homlokának glóriája
 bearanyozza életem;
 és bárminő értéktelen,
 értékké válik immár általa...
 A Messiás bölcsője lettem.
 Bölcsőm lakója lett jó Messiásom.

III. Karácsonyi versek ♦ 115

HÓDOLATOM

*Ős látnokok a nagy titkot kimondták:
Majd jönni fog a földre egy Király,
Ki szent erővel új világot formál,
Melynek alapja örökre megáll...*

*És eljött az időnek teljessége,
És megjelent az égi Egyszülött
Egy istállóban. Űstökös formájú
Csillag sziporkázott a hely fölött.*

*Milyen csodás! A világ Megváltója
Síró, szegény gyermekként született!
Királyi trónja jászol, hódolói
Tiszta szívű, egyszerű emberek.*

*Bárcsak tudnék úgy hinni benne én is,
S ne tépné szívem kínzó kétkedés,
Hogy így tudnám imádni, odaadva
Mindent neki, bár minden is kevés!*

*Aranyként elmémet hozom. Tömjén:
Szívem; s a mirha: minden szent gyümölcs,
Mit Lelked által termek. Hadd legyek
Jászladnál, Jézus, pásztorszívű bölcs!*

KIRÁLY SZÜLETIK

*Sötét van és hideg.
Bezárult minden ajtó.
Ő nem kell senkinek.*

Az éjszakába hajló
Alkony ijesztoe száll.
Mint gyöngyterhét a kagyló,

A fáradt szülepár
Úgy hordja drága titkát.
És megpihenne már...

Próféták rég megírták,
S az idő most betelt.
Megérkezett, akit várt

S kit fennen hirdetett
Az Úr választott népe...
És nem ismerte meg!

Most, hogy megkapta végre
A várt Immánuelt,
Nem zárja őt szívére.

Tündöklő égi jelt
Hiába rendel Isten,
A nép hamar felejt.

József már megtett mindent,
De szállást nem talál.
Csönd és hideg van kint, bent.

S midőn a Szűzre száll
A vajúdás szent kinja,
És elgyötörve már

A drága test, s nem bírja
Áldott terhét tovább;
Amint az rég megírva,

III. Karácsonyi versek ♦ 117

---

*Ím, a legmostohább
Helyen: egy istállóban
Királyt kap e világ!*

*Mert Király ő valóban,
Bár most szalmán hever.
S a három bölcs szól: Hol van?*

*S négy pásztor útra kel,
És hozza mind a szívét,
És nála üdöre lel...*

*Királyom, jöjj és gyűjts fényt
Szegény szívemben is!
Adj nekem igaz békét!*

HARMÓNIA

*Először volt a semmi.
Azután lett a kezdet. Majd a káosz.
Sötétség, ösköd, tomboló kavargás.
De akkor fölharsant az első dallam,
mert szólt az Úristen: Legyen!*

*S a megbolydult, vad elemek csatáját
fölváltotta a szent harmónia.
És lett a Föld is, majd az égi Éden,
a szépség, jóság, összhang drága kertje.*

*De akkor hitelen a színre lépett
a kígyóként tekergő Ós-Ravaszság,
és megtörte a dallam tiszta ívét.
Nyögött a föld a diszharmóniától.*

*Ám eljött az „időnek teljessége”,
és újból fölzendül a régi dallam,
mert ismét szólt az Úristen. Legyen!*

*A betlehemi legelők fölött
csodás mennyei kórus énekelt,
s egy homályos istálló barna mélyén
fölsírt egy drága Csecsemő...*

BÖLCSŐDAL

*Kinn a város szélén,
Kicsi barlang mélyén
Szalmaágyon fekszik Ő,
Jézus, a Megmentő.*

*Ragyogj rá, csillagfény,
Múljkék a hosszú éj!
Földünk már nem szegény.*

*Anyja lágy ölében
Nyugszik szép csöndesen:
Közel jött benne az ég,
Itt van az üdvösség!*

*Sűrű éj tovaszáll,
Itt a Béke-Király!*

*Nyitva áll az ajtó,
És a dal biztató:
Lehetsz pásztor vagy király,
Jézus mindenkit vár!*

III. Karácsonyi versek ♦ 119

*Drága éj, tiszta éj,
Nincs, ó, nincs szebb ennél!*

(Énekszöveg)

CÉLBA ÉRT VÁNDOROK

*„Messze van még Betlehem?
– szól a szamár csendesen. –
Négy patámat már lejártam,
Megpihennék szívesen.”*

*„Édes terhem oly nehéz!”
– Mária az égre néz.
A mennyország ablakából
Alányúl egy égi kéz.*

*József kissé csüggeteg.
„Ridegek az emberek!”
Csillag csillog a szemében.
Elvonult a fergeteg...*

*Szállás nincs, de friss alom
Istállóban: alkalom
A szülésre. A Kisdedet
Óvja égi irgalom!*

*Jönnek csordapásztorok.
Három bölcs is vánszorog.
Csillag csillog, a magasból
Bús fejükre fény csorog.*

*Áldott kicsi Királyunk!
Sok országot bejártunk,
De oly szépet, mint a tied,
Semerre sem találtunk.*

*Lehull rólunk szenny és sár.
Nálad tiszta élet vár.
Neked adjuk mindenünket:
Gáspár, Menyhért, Boldizsár.*

(2004. november 23.)

CSILLAG

*Világíts, Testvér! – Isten fényt adott.
„Az” a csillag Jézusra mutatott.
Bölcs és a pásztor mind odatalált,
Mert a csillag a hely fölött megállt.*

*Ma is bolyong még sok-sok kereső,
Vezessed őket, mert fogy az idő!
Betlehem, tudod, közel van nagyon.
Odavezethet minden alkalom.*

*Ha kérdezik, az ösvény merre van,
Fogd kézen őket, s viadd el boldogan
Az Úr Jézushoz a vak szíveket!
Mivel te már látsz, hát azért tegyed!*

*Egy ideig a csillag tündökölt,
S hogy láthatta őt, boldog volt a föld.
Aztán egy csöndes, könnyű éjjelen
A fényes csillag eltűnt hirtelen.*

III. Karácsonyi versek ♦ 121

*Nem könnyezett. – Búcsúztatta a Hold.
Készséggel elment. Küldetése volt.
Örömmel szolgált kicsit és nagyot,
Kihúnytaig Jézusra mutatott.*

(Pécs, 2004. november 19.)

„NEM VAGY SZOLGA, HANEM FIÚ”

*Elérkezett az idő teljessége.
Kibocsátotta Isten e világba
A Fiút – egy kis újszülött képében,
És véget ért bús földünk éjszakája.*

*Csillag jelezte, hogy királyi rangú
Személy született: szép isteni Gyermekek.
Benne rejtette el az örök Isten
A bűneinkből kimentő kegyelmet.*

*Az éj sötét volt, puszta és kietlen,
A mélység fölött sűrű, vak sötétség.
A halál árnya borult e világra.
A szívekben reménytelenség, kétség.*

*De fölharsant a mennyek harsonája!
Angyalok hangja szólt az éjszakába:
Dicsőség mennyben, békesség a földön!
– A várakozás mégsem volt hiába.*

*Betelt az idő! Meghátrál a sátán,
Rettegve vonaglik az ősi kígyó.
A messiási korszak beköszöntött.
Mit népéért az Úr cselekszik, mind jó!*

122 ♦ III. Karácsonyi versek

*Elküldte hozzánk szent Fiát az Isten.
A törvény alatt lévőket megváltja.
Szentlelkét is behozta a szívünkbe.
„Abbá, Atyánk!” – a lelkünk ezt kiáltja.*

*Ha pedig fiak vagyunk kegyelemből,
Miénk a menny is mint dicső örökség!
– Karácsony éjjelén földre szállt Krisztus,
A leghatalmasabb, legdicsőbb Felség!*

(2004. november 22.)

SIETEK LEBORULNI

*A székesegyház nagy harangja
S a pici csengő csöpp kis hangja
Ma ezt hirdetik: megszületett
A betlehemi király-gyermek.*

*Nincs neki hófehér pólyája,
Nincs bölcsője, csak jászolágya.
Ha hajnaltájban fázni látnák,
A jószágok mind körülállják.*

*Csupán Mária sejtí róla,
Hogy ő a világ Megváltója.
A három király épp most zörget,
Amonnan meg pásztorok jönnek.*

*Sietek én is leborulni,
A jászol előtt porba hullni:
Éltessen Isten, kicsi vendég!
Ha király vagy, apródod lennék.*

III. Karácsonyi versek ♦ 123

ELJÖTT A VILÁGOSSÁG!

*Különösen sötét éj volt,
De fönny csillagos az égbolt.
Most hirtelen mi világít?
Üstökös csóvája látszik.*

*Ritkaság az ilyen csillag.
A juhocskák szeme csillog.
Majd bégetnek, majd remegnek,
Majd meg moccanni se mernek.*

*Felserken az öreg pásztor,
Próbál lábra állni párszor,
De az ő térde is reszket:
Az egész nyáj odaveszhet!*

*Nagy fényesség, égi zene...
Cselekedni mit kellene?!
A fény előtt földre roskad,
Hallgat és néz, nem tud jobbat.*

*De a mennyből szózat hangzik,
Angyalkórus hangja hallik:
Ne féljete! Földre szállott
A Megváltó. Legyen áldott!*

*Ő a váltság, ő a béke,
Minden bűnös menedéke
Dicsőség a magas égnek!
Általa miénk az élet.*

HISZEK A CSODÁBAN!

*Én hiszek a karácsonyi csodában!
Az ősi ígéret valóra vált:
Az „asszony magva” győztesen kisarjadt,
Nagy fény váltotta fel az éjszakát.*

*Tündöklő csillag származik Jákobból,
S királyi pálca támad, szent jogar –
Ezt mondja Bálám, bár dacos ajkával
Ő áldást prófétálni nem akar.*

*De lelkét Isten Lelke megragadja,
S a Felségestől jön az ismeret.
Leborulva, ám megnyíló szemekkel
Cippór fia egyebet nem tehet.*

*Én hiszek a karácsonyi csodában,
Mert látom Jézust most és oly közel,
Hogy kiárad rám áldott békessége,
És oltalmazó karja átölel.*

KÖSZÖNTŐ VERS – KARÁCSONYRA
(Kisgyermek részére)

*Jézus Krisztus megszületett!
Betelt az ígéret,
Őt ünnepli nagy örömmel
Minden hívő gyermek.*

*Isten népe a Messiást
Már régóta várta,
Amikor egy csöndes éjjel
Eljött e világba.*

III. Karácsonyi versek ♦ 125

---

*Betlehemi mezők felett
Angyalkórus zengett.
Nem hallott még ember füle
Ennél soha szebbet.*

*Csodás hangon szólt az ének:
Dicsőség a mennyben!
Legyen béke itt a földön,
Béke a szívekben!*

*Az istálló sötétjében
Mária vajúdik,
Nemsokára egy kisgyermek
Halk sírása hallik.*

*Megszületett az Úr Jézus!
Övé a dicsőség!
Múlik már a sötét éjjel,
Leszállt a fényesség.*

*A kisbaba nagyon kedves,
Igen szép az arca.
Fázós testét gondos kezek
Helyezték jászolba.*

*Állatok melegítették,
Széna volt az ágya,
Ott pihent nagy békeességben
Ég és föld Királya.*

*Betlehemnek mezejéről
Pásztorok érkeztek,
Eljöttek, hogy meglekintsék
A kised gyermekét.*

126 ♦ III. Karácsonyi versek

*Friss tejcskét hoztak neki,
Meg egy kerek sajtot.
A kimerült kismama épp
Ilyesmit óhajtott.*

*Messze tájról, napkeletről
Új vendégek jöttek:
Nagy tudósok, nagy királyok:
Napkeleti bölcsek.*

*Egy új csillag csábította
E nagy útra őket,
És Mikeás prófétától
Olvastak ígéket.*

*Ezer veszély közt haladtak
A kis Betlehembe.
Hozták drága kincseiket
A Király elébe.*

*Aranyat, tömjént és mirhát,
Mindent oda vittek
Jézus Krisztus jászolához,
Példái a hitnek.*

*Mint a bölcsek és pásztorok,
Mi is megérkeztünk,
Hogy a drága Megváltónak
Tisztességet tegyünk.*

*Arra kérünk, áldott Jézus,
Fogadj el bennünket!
Ez ünnepen neked adjuk
Gyermeki szívünket.*

III. Karácsonyi versek ♦ 127

Életünknek csöpp jászolát
Töltsd be önmagaddal,
Maradj velünk, míg csak élünk,
Égi oltalmaddal!

(Baja, 2005. december)

MIT ADNÁNK AZ ÚR JÉZUSNAK?
(Kicsinyek mondják)

Én a kispárnámat hoztam,
Puha, kerek forma,
Neked adom, fejcskédet
Ne nyomja a szalma.

Én pedig a cumikámat
Ajánlom fel néked.
Ezzel mindig jól elalszol,
Nem érzed az éhet.

Van nekem egy kedves babám,
Rebekának hívják.
Átadom, hogy játszhass vele.
Viseld szépen gondját!

Van nekem egy játék autóm,
Legyél vele boldog!
Ha nagy leszel, alakítsd át,
S nem kell gyalogolnod.

Én egy tábla csokit hoztam,
Mogyorós és édes.
Józsefnek is adj belőle,
Hogy ne legyen mérges!

Én a nagypapámtól kaptam
Ezt az ügyes sípot.
Ha egy csöppet megerősödsz,
Fújjad, ahogy bírod!

Van nekem egy pár jó kesztyűm,
Bunda a bélése.
Húzd fel kicsi kezecskédre,
Hogy ne fagyjon kékre!

Én pedig a sapkám adom.
Húzd jól a fejedre!
Ha ez rajtad van, nyugodtan
Fütyülhetsz a télre.

Mindenünk megosztjuk véled,
Jézusunk, Királyunk!
Fogadd kicsi szívünket is,
Mindig maradj nálunk!

KISDEDKÖSZÖNTŐ

Csendül a sok pici csengő
Zendül a mennyei dallam
Lendül a sok puha-lengő
Mennyei angyali szellem

Hangzik a béke a földnek
Pásztorok gyermekörömmel
S bölcsek is nézd íme jönnek
Betlehem jászla körébe

Szép kicsi isteni gyermek
Nyugszik a jó szagú szénán

III. Karácsonyi versek ♦ 129

*Illanó lány lila permet
Csillagok fénye világol*

*Áldalak csöpp csuda Bárány
Üdvözítője a földnek
Emberek szörnyű magányán
Senki se csak te segíthetsz*

*Hinni tudó szívet szentet
Bennem is csak te teremthetsz
Nagyszívű isteni Gyermek
Te vagy a Béke az Élet*

BETLEHEM

*Már megtelt minden hajlék
És minden istálló.
Ember és jószág reszket.
Pihenni volna jó.*

*József aggódva baktat,
Mária sírdogál.
Ajtó és szív bezárult,
S a Gyermek jönne már...*

*Az égen fényes csillag.
A földön vak sötét.
Kik Messiást remélnék,
Idéznek ős ígét.*

*Mikeás így tanítja:
Te, kicsiny Betlehem,
Belőled származik majd,
Ki Úr Izraelen.*

*S mikor minden zaj elhal,
Csak halk szellő suhan,
Király születik nekünk
Egy rozzant jászolban.*

*Csupán néhányan sejtik,
(Ó, áldott, szent csoda!)
Aki e földre szállott,
A mindenség Ura.*

*Én a szívem ajánlom
Szerény szállásodul...
Légy annak is lakója,
Jézus, te drága Úr!*

BÖLCSEK, PÁSZTOROK

*Mind Betlehembe menjeteK,
Bölcsek, pásztorok!
Egy drága GyermeK fekszik ott,
Elé álljateK!
Előtte hódoló szívvel
Gyorsan térdre hulljateK!
Ő a megígért Messiás!
Hálát mondjateK!*

*A kincsetek nem kell neki,
Bölcsek, pásztorok!
Ő adja nektek kincseit,
Szívet tárjateK!
Üdvöt hozott! UjjongjateK,
Szegények és gazdagok!
A világ Ura földre szállt.
Benne bízzateK!*

III. Karácsonyi versek ♦ 131

---

*Ez ünnepen mi is legyünk
Bölcsek, pásztorok!
Csak őt imádjuk, ki nekünk
Életet adott!
Isten Fia megszületett!
Bűneinkben nem hagyott.
A béke dicső Királya
Minket megváltott.*

ÜNNEPI RIGMUSOK

*Karácsony.
Diós kalács a rácson.
Tanácsom:
Csak keveset, barátom!*

*Pásztorok.
Egyik épp hogy vánszorog.
Vár, forog.
Vén pulija rámorog.*

*Harangszó.
Nagy hó, vendégmarasztó.
Virrasztó!
A néma csönd riasztó!*

FALUSI KÖSZÖNTŐ

*Harangoznak. Húzzák.
Diós bejgli. Gyúrják.
Friss malachús. Nyúzzák.
Libamájak, zúzák.*

Ünnep titka tárul.
Gyereksereg bámul.
Kereskedő árul,
Majd a bolt bezárul.

Fény csillan a csengőn.
Zene hangzik zengőn.
Koldus szól esengőn:
De üres a bendőm!

Igyunk egyet, pajtás!
Két deci egy hajtás.
Csendesül a zajgás.
Elevez a sajkás.

TÉL VAN

Ha hull a hó, boldog vagyok,
Szánkózhatok, csúszkálhatok.
Kiabálom: Halihó!
Eltalált egy hógolyó!

Szép az utcánk. Fehér minden...
A szívemet csendre intem.
Dicsőítésem hozom.
Szép a tél. Imádkozom.

KEGYELEM

Az idők teljességében
Földre érkezett a kegyelem,
Minden bűnöst befogadó,
Megbocsátó égi szerelem.

III. Karácsonyi versek ♦ 133

*Általános elengedés!
Így lett nekem is új életem.
Hálából szent irgalmadat
Mindenkinek elbeszélhetem.*

*A sátán, az ősellenség
Nagy erővel támad ellenem.
Oltalmaz, hogy el ne bukjам,
Őrizd testem, őrizd szellemem!*

*Üdvözítő drága Jézus,
Könyörülő szíved kérlelem:
Éltem utolsó percéig
Nagy jóságoddal maradj velem!*

ELTÉVEDT MÁGUSOK

*Három király! Ne hagyd abba
A Messiás keresését!
Menj tovább! – Ő azt akarja,
Hogy elnyerd a lelki békéd.*

*Kis istálló. Sötét, csendes.
A jászolban sír egy Bébi.
Siess oda, borulj térdre!
Ő a szent Csillag, az égi.*

*Utadon ha eltévednél,
Nézz fel mindig a csillagra,
S felragyog a közeledben
A Megváltó drága arca!*

A NAPKELETI BÖLCSEK DALA

*Hozzád jöttünk, Jézusunk,
Ragyogó kincset hozunk,
Te drága Üdvözítő!
Áldott Messiás!
Hoztunk aranyat és tömjént,
Mirhát s minden drága kelmét.
Mély hódolattal áldunk,
Üdvözítőnk és Királyunk!
Kínos, hosszú volt az út,
Ám ki bízik, célba jut.
Szívünk vágya elhozott,
Csillagfény világított.
Te drága Üdvözítő,
Áldott Messiás!*

HALLELUJA!

*Ó, Krisztus,
Ó, Krisztus,
Kegyelmes Király,
Kegyelmes Király!
Égben volt a trónod,
Égben volt a trónod,
S elfogadsz egy jászlat...
Halleluja! Halleluja!*

AKIT CSODÁLATOSNAK HÍVNAK

Beteljesültek az ígéretek, eljött a Messiás, az isteni Küldött, a Szabadító, a Megváltó és Üdvözítő. Jézus Krisztus ő, Isten egyszülött Fia, akiben a mindenség örök Ura emberré lett, hogy emberként kiemelje az emberiséget a bűn és a halál rabságából.

A karácsony evangéliumi első szereplői még mit sem sejtenek ezekből az isteni tervekből. Csak annyi látszik, hogy egy kicsiny városkában egy rozzant istállóban születik egy csecsemő, akiről a zsidók vajmi keveset tudnak, ellenben a távoli keletről érkező pogány bölcsek pontos értesülésekkel bírnak felőle, konkrétan arról, hogy ő a zsidók királya.

Heródes riadtan hátrahőköl, amikor ez az információ a királyi palota tróntermében nyilvánosan elhangzik. Előbb bizonyára valami ostoba tréfára gondol, vagy valami ostoba hadüzenetre, de aztán „megvilágosodik” az elméje, és belevilán a tudatába, hogy egy új dinasztia első sarja tűnt fel a politikai küzdőtér láthatárán. – Jó lesz óvatosnak lennie! Egyébként is már jó néhány féltékenységi kirohanása volt az évtizedek során, és eddigi uralmát – kortársai szerint – sötét gaztettek szennyezték.

Vajon ki ez az újabb „jelölt”, akinek az életéért a nagyúr jól értesült fullajtárjai már egy hitvány petákat sem adnának?!

Ám a gyűlöletnek ez a kavargó vihara egyelőre messze elkerüli Betlehemet, a mikeási prófécia kiemelten kedvező pozíciójú települését, ahol egy barlangszerű, fészkerformájú istállócskában felsír egy kised, akiben csupán édesanyja látja-sejti a nagy Szabadítót, a Magasságos Fiát, a Dávid-ház következő trónörökösét.

Tétova mozdulattal nyúl a parányi uralkodó felé, mint aki még abban is bizonytalan kissé, hogy vajon csakugyan az ő gyermeke-e ez a piciny fiúcska, vagy csupán e pillanatokban történik az adoptálása, talán az első szoptatással kezdődően...

Mindenesetre hamar túlteszi magát kínos aggályain, és az édesanyai ösztön áthidalja az ijesztő szakadékot, amely közte és az Örökkévaló fenséges tervei között látszik kiterjedni és összezárulni. A realitás talajára lelnek hosszú úttól kisebesedett lábai, tesz-vesz, sűrög-forog, mintha nem is először végezné mindezeket.

Sarus lábak csoszognak a küszöb előtt, megérkeztek az első látogatók, a közeli mező lompos pásztorai. Még kábultak az éjszakai látomástól, se élők, se holtak, de hogy nagyon boldogok, az bizonyos, hiszen máris hallják az újszülött riadt sírását. Pisszegve csendesítik egymást, próbálják visszafogni eufóriás örömeiket, majd mélyen meghajolva, egyenként belépnek, s menten le is rognak a jászol előtt. Tágra nyílt szemmel nézik a kicsiny hercegecskét, akit pompás bársonyruhákban lévőnek képzeltek eddig, de hogy ennyire egyszerű lenne!... Oldódva még egy halk „Adjon Isten, Krisztusunk!” köszöntést is eldörögnek borostás ajkuk alig érthető motyogásával.

Majd hirtelen észbe kapnak, és sietve előszedik a szűr meg a köntös redői közül csekélyke ajándékaikat, egy kis cipót, némi ordát, tömlőben frissen fejt tejet, amire tellett nekik a nyáj mellett, szegényesen.

Amikor kisereglenek a szabadba, égre emelik tekintetüket, és hirtelen ők is megpillantják a különös fényű tündöklő csillagot. Amott távol pedig kezd kibontakozni az éjszakai homályból néhány málhás állat körvonala, rajtuk idegennek látszó vándorok. Jönnek hát a bölcsek is, hogy tisztességet tegyenek a kicsi királynak, aki az egész nép öröme, hiszen a világ Megváltója!

Gerzsenyi Sándor

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	5
I. A család.....	7
Ősök, címerek	9
Néhány fénykép	12
Gerzsenyi Sándor önéletrajza	17
II. A költő.....	21
Könyvek, versek, írások	23
Díjak, kitüntetések.....	71
III. Karácsonyi versek.....	77
Megérkezett!.....	79
Álom-ima.....	80
Immánuel – I.	81
Immánuel – II.	83
A szép karácsony.....	84
Bölcsőjétől – végig.....	85
Így történt.....	86
Ennyi a karácsony?	87
Lehetne szebb karácsonyod.....	88
Jézus neve: jelszavunk.....	89
Csillagfényes.....	90
Adventi gyertyák.....	91
Földre szállt a Békesség.....	92
Lehozta Ő a békét.....	93
Mennyei kórus.....	95
Találkoztam a GYERMEKKEL.....	96

Jézus és a Szent Család	97
Megérkeztél, Jézusunk!	98
Két fa	100
A Messiás uralkodása	100
Született néktek a Híd.....	102
Mennyből az angyal.....	103
Harangozok.....	105
Jó lenne.....	105
Várom őt	106
Szentesti hangulat	106
Ünnepvárás	107
Didergek	108
„Három-ság”	109
Szentesti ének.....	110
Karácsonyi monológ	111
A Messiás bölcsője lettem	114
Hódolatom	115
Király születik.....	115
Harmónia.....	117
Bölcsődal.....	118
Célba ért vándorok.....	119
Csillag.....	120
„Nem vagy szolga, hanem fiú”	121
Sietek leborulni	122
Eljött a világosság!.....	123
Hiszek a csodában!.....	124
Köszöntő vers – karácsonyra	124
Mit adnánk az Úr Jézusnak?	127
Kisdedköszöntő	128
Betlehem	129
Bölcsék, pásztorok.....	130
Ünnepi rigmusok	131
Falusi köszöntő	131
Tél van.....	132

<i>Tartalomjegyzék</i>	139
<hr/>	
Kegyelem	132
Eltévedt mágusok.....	133
A napkeleti bölcsék dala	134
Halleluja!.....	134
Akit Csodálatosnak hívnak.....	135